Súd:	Okresný súd Trnava
Spisová značka:	21C/290/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2116227745
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Monika Vozárová
ECLI:	ECLI:SK:OSTT:2018:2116227745.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcov: 1. C. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX, 2. P. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX, 3. B. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX, 4. B. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX, všetci zastúpení: JUDr. Dalibor Kuciaň, advokát, Nitrianska 5, Piešťany proti žalovaným: 1. T.. Q. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX, K., 2. Business Point, s.r.o., IČO: 44932014, Tbiliská 29, Bratislava, obaja zastúpení: JUDr. Jindřich Stoszek, advokát, Černyševského 26, Bratislava, 3. KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00585441, Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, Bratislave, o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie o žalobe žalobkyne v 1. rade v časti o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 39.268,40 eur zastavuje.

II. Žalobkyňa v 1. rade má voči žalovaným v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 95 % s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

III. Žalovaní v 2. a 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

IV. Žalovaní v 2. a 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 3. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

V. Žalovaní v 2. a 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 4. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

VI. Súd žalobu žalobcov v 1., 3. a 4. rade vo zvyšnej časti zamieta.

VII. Súd žalobu žalobcu v 2. rade zamieta.

VIII. Súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamieta.

IX. Žalobkyňa v 1. rade má voči žalovaným v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

X. Žalobca v 3. rade má voči žalovaným v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

XI. Žalobca v 4. rade má voči žalovaným v 2. a 3. rade nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

XII Žalovaný v 1. rade má voči žalobcom v 1., 2., 3. a 4. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedným z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalobcov.

XIII. Žalovaní v 2. a 3. rade majú voči žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jednému z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť žalobcu v 2. rade voči druhému žalovanému.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia v 1., 2., 3. a 4. rade sa žalobou zo dňa 01.12.2016, doručenou tunajšiemu súdu dňa 08.12.2016, domáhali vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 200.000 eur, povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 39.268,40 eur, povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade nemajetkovú ujmu vo výške 60.000 eur, povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade majetkovú ujmu vo výške 28.405 eur, povinnosť zaplatiť žalobcovi v 3. rade nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 eur, povinnosť zaplatiť žalobcovi v 4. rade nemajetkovú ujmu vo výške 150.000 eur, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že dňa 18.08.2015 o 13:40 hod. prišlo k dopravnej nehode na ceste I/61 v km 56 a to tak, že žalovaný 1 viedol motorové vozidlo zn. Q. D EČV: K v smere od mesta E., smerom na obec K., pričom neprispôsobil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, následkom čoho na mokrej vozovke dostal šmyk, prešiel do protismernej časti vozovky, kde čelne narazil do vozidla zn. Z. U., EČV: I ktoré ako vodička viedla žalobkyňa 1 jazdiacej v smere od obce K. smerom na E., pričom vozidlo Z. U. bolo odrazené do vozidla zn. Z. Y., N.: I ktoré ako vodič viedol Q. E.. Pri dopravnej nehode vo vozidle Z. U. utrpela spolujazdkyňa U. U., nar. XX.XX.XXXX, P. XX, ťažké zranenia, ktorým po prevoze do Fakultnej nemocnice E. podľahla dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX hod. Pri dopravnej nehode došlo aj k ťažkému zraneniu žalobkyne 1 s dobou liečenia viac ako 42 dní. Dopravná nehoda bola vyšetrovaná Okresným riaditeľstvom PZ, ODI, ktorý pod ČVS: ORP-197/DI-IT-2015 dňa 18.08.2015 začal trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Po vykonanom dokazovaní vec bola odstúpená Okresnému riaditeľstvu policajného zboru E., odboru kriminálnej polície, ktorý dňa 18.08.2016 pod ČVS: ORP-I077/1- VYS-IT-2016 vzniesol obvinenie žalovanému 1 pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Motorové vozidlo Q. D N.: K vedené žalovaným 1 bolo povinne zmluvne poistené žalovaným 3 (poisťovateľ), pričom poistníkom bol žalovaný 2. Nemajetkovú ujmu si žalobcovia uplatňujú z dôvodu nezvratiteľného zásahu do ich súkromia a rodinného života, ako aj do života a zdravia U. U., ako i ublížením na zdraví poškodenej v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1. Ustanovenia § 11 a nasl. OZ poskytujú právny základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby, alebo zásahom do jeho života, zdravia, súkromia a rodiny. Je nespochybniteľné, že konaním žalovaného 1, ktorým naplnil i skutkové podstaty trestných činov usmrtenia a ublíženia na zdraví, za čo mu bolo vznesené obvinenie, preukázateľne došlo k neoprávnenému zásahu do práv všetkých žalobcov na ochranu osobnosti (ako i nebohej U. U.), konkrétne k zásahu do práva na súkromie, života a zdravia, ako jedných z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu § 11 OZ. Treba zdôrazniť, že rodinný život zahrňuje okrem iného vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi (deťmi, rodičmi a pod.) bez ohľadu na skutočnosť, či spolu trvale žijú alebo nie a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. V tomto prípade tento zásah predstavovaný smrťou manželky, matky,

svokry žalobcov a poškodením zdravia manželky, dcéry a sestry žalobkyni 1 je mimoriadne významným, veľmi hlbokým a nereparovateľným. I podľa vyjadrení, ktoré boli uvedené v uplatnení nemajetkovej a majetkovej ujmy zo dňa 13.10.2016 adresovaný poisťovateľovi (žalobcovi 3) je nepochybne preukázané, že žalobcovia s nebohou U. U. tvorili plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, bez akýchkoľvek patologických čŕt. Tragická smrť manželky, matky a svokry a nezvratný zásah do zdravia ich manželky, dcéry a sestry zavinený žalovaným 1 zásadným spôsobom do ich života zasiahli a nenávratne popretŕhali doterajšie silné citové väzby, v dôsledku čoho stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať rodinný život so svojou manželkou, matkou a svokrou a sú o tieto vzťahy, ako k najbližšiemu rodinnému príslušníkovi, ochudobnení. Zároveň dodnes trpia citovou ujmou spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, šoku zo smrti svojho najbližšieho, najmilovanejšieho a nenahraditeľného člena rodiny dokonca so samovražednými tendenciami u žalobkyne 1. Žiadna forma morálneho zadosťučinenia podľa ust. § 13 ods. 1 OZ by v danom prípade nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane poškodených, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené takto zisteným zásahom s neodstrániteľnými následkami. Na rozhodnutie o náhrade nemajetkovej ujmy tak nie je potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, pričom súd je povinný prihliadnuť na nenapraviteľný smrteľný následok vzniknutý v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1, ako aj na dôsledky, ktoré smrť a poškodenie zdravia vyvolali u samotných žalobcov a nebohej. Účelom finančného zadosťučinenia síce nie je kompenzovať žalobcom stratu manželky, matky a svokry, ale účelom je do istej miery kompenzovať ich emocionálne útrapy spôsobené a vyvolané smrťou a trvalým poškodením zdravia a života a tak nájsť spravodlivosť pre nich, ktorým ostali už len spomienku. Zo slov a viet uvedených v liste zo dňa 13.10.2016 adresovaných poisťovateľovi, jednoznačne vyplýva zásah do piatich ľudských životov, zdravia, ich súkromia a rodinných životov tvoriace navonok samostatné, ale navzájom poprepájané osudy. Protiprávnym konaním žalovaného 1 došlo k zásahu nielen do fyzického a psychického zdravia pozostalých ako poškodených, ale k strate najväčšej, k strate života, a zasiahlo sa aj do rodinného a manželského zväzku dvoch manželstiev. Jedno manželstvo, ktoré je v spoločnosti významnou spoločenskou kategóriou, zaniklo a druhé je narušené tak, že návrat k bežnému spôsobu plnenia funkcií manželstva je ťažko predstaviteľné, a tak nereparovateľné. Vo vzťahu k bolestnému a k sťaženiu spoločenského uplatnenia uplatňovanej žalobkyňou 1 vo výške 9.952,80 eur (bolestné 260 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia 320 bodov; spolu 580 bodov x 17,16 eur) a sumy 29.315,60 eur (bolestné 1660 bodov x 17,66 eur) tieto vyplývajú zo znaleckého posudku M.. E. C. zo dňa 10.10.2015, ktorý je súčasťou spisu ČVS: ORP-197/DI- TT-2016 a zo znaleckého posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 22.06.2016 M.. B. F. a M.. O. F., O.. Vo vzťahu k majetkovej ujme uplatňovanej žalobcom 2 vo výške 28.405 eur je zrejmé, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním musel skončiť pracovnoprávny vzťah v P., aby sa mohol postarať a starať o svoju manželku žalobkyňu 1. Na základe predkladaných dokumentov vyplýva, že žalobca 2 mal mesačnú čistú priemernú mzdu vo výške 2.185 eur. Žalobca 2 si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako ušlý zisk teda zisk, ktorý by mal za 13 mesiacov (od 1. septembra 2015 do 30. septembra 2016), o ktorý prísť nemusel, ak by nedošlo k protiprávnemu konaniu a zásahu žalovaným l. Keďže za škodu subjektívne zodpovedá nielen žalovaný 1 (420 OZ), ale objektívne i žalovaný 2 (§ 427 OZ) na základe povinného zmluvného poistenia, pričom spoločníkom a konateľom je v jednej osobe žalovaný 1, uplatňujú si žalobcovia nároky i proti žalovanému 3 ako poisťovateľovi, a to s poukazom na rozsudok Haasová, C-22/12 vo veci prejudiciálnej otázky položenej Krajským súdom v Prešove, ktorá sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti so zodpovednosťou za škodu spôsobenú motorovými vozidlami. Spornou právnou otázkou zostala otázka výkladu termínu škoda na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. a či dopadá na nemajetkovú škodu na zdraví. Žalobcovia poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31.03.2016 č.k. 21Co60/2015-580. Žalobcovia ako dôkazy označili spis Okresného riaditeľstva PZ, ODI ČVS:ORP-197/DI-TT-2015, spis Okresného riaditeľstva PZ Trnava, odbor kriminálnej polície ČVS:ORP-1077/1-VYS-TT-2016, výsluch strán sporu, ako dôkazy predložili uznesenie Okresného dopravného inšpektorátu Trnava sp. zn. ČVS:ORP-197/DI-TT-2015 zo dňa 18.08.2015, Upovedomenie Okresného riaditeľstva PZ v Trnave sp. zn. ČVS:ORP-1077/1-VYS-TT-2016 zo dňa 22.08.2016, Záznam dopravnej nehody zo dňa 18.09.2015, list žalobcov zo dňa 13.10.2016, oznámenie žalovaného 3 o riešení škodovej udalosti zo dňa 20.10.2016 a 21.10.2016, list žalobcov zo dňa 26.10.2016, stanovisko žalovaného 3 zo dňa 14.11.2016, lekársky posudok M.. O. F. zo dňa 22.06.2016, 15-18 stranu znaleckého posudku znalca M.. E. C. zo dňa 10.10.2015, listiny v nemeckom jazyku č.l. 31-34, rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 24T/8/2017-357 zo dňa 14.03.2017.

2. Žalobcovia v podaní zo dňa 25.09.2017 uviedli, že v žalobe obšírne uviedli prečo žalujú tak žalovaného 1 (škodca), žalovaného 2 (prevádzkovateľa - poistníka) ako i žalovaného 3 (poisťovňu

- poisťovateľa) a prečo sú všetci pasívne legitimovaní. Na námietky žalovaného 3 o tom, že nie je pasívne legitimovaný podporované rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, uviedli, že ku všetkej úcte k Najvyššiemu súdu SR, rozhodnutia nielen všeobecných súdov, ale najmä Ústavného súdu SR ako prinajmenšom rovnakej justičnej autorite ak nie vyššej (napr. III. ÚS 666/2016, II. ÚS 847/2016, I. ÚS 474/2016, I. ÚS 206/2015, III. ÚS 645/2015) a na to nadväzujúce články v Bulletine SAK (napr. pod č. 9/2016 alebo 3/2017). Čiže z týchto rozhodnutí Ústavného súdu SR ako i z právnej analýzy uvedených v článkoch je pasívna legitimácia žalovaného 3 bezpochyby na mieste. Ale tento spor nie je o spore medzi justičnými autoritami a článkami, ale o tragickej strate milovanej osoby, ktorou mamička, manželka a svokra bez pochyby je a o nereparovateľných následkoch jej zbytočného a predčasného odchodu. O svojej pasívnej legitimácii je presvedčený a je s ňou zmierený i žalovaný 3, napriek svojim konštatovaným tvrdeniam o opaku. Už len upriamenie na súdnu moderáciu požadovanej nemajetkovej ujmy, ktorú v žiadnom prípade žalobcovia nepovažujú za prehnanú, o tom svedčí. To, že strata človeka a jeho život je neoceniteľný, je faktom, avšak pre žalobcov je strata nereparovateľná a porušenie právnej povinnosti žalovaným 1, za ktoré bol právoplatne odsúdený, znamená takú citovú stratu, že i vyššia žiadaná suma by bola na mieste, bez ohľadu na súdnu prax, keďže každý prípad má svoju výnimočnosť a jedinečnosť. Argumentácia právneho zástupcu žalovaných 1 a 2, najmä žalovaného 1, že motorové vozidlo riadil ako štatutárny orgán na zle upravenej ceste je irelevantná s nemožnosťou inej právnej argumentácie, akou je vyjadrenie žalobcov, že ide o argument, ktorý nemá oporu v právnom poriadku. Ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa týka prípadu keď by bola osoba, ktorá spôsobila škodu použitá na činnosť, ktorou bola škoda spôsobená. Právnická osoba určite nepoužila štatutára (to by musel použit sám seba) na činnosť, z ktorej vznikla nereparovateľná škoda. Žalovaný 1 zodpovedá za škodu osobitne podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalovaný v 2 podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka. A v neposlednom rade bol odsúdený ako fyzická osoba a nie ako štatutárny orgán. Nakoľko žalovaný 3 zaplatil žalobkyni 1 jej nároky titulom bolestného a sťaženia spoločenskeho uplatnenia vo výške 38.304 eur až po podanej žalobe, berie v celej časti nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia (v celej časti 39.268,40 eur) späť a žiada v tejto časti konanie zastaviť. Žalovaný 3 mal do podania žaloby vytvorený dostatočný priestor, aby nároky žalobkyni 1 zaplatil. Likvidácia tejto poistnej udalosti nabrala na intenzite až po zaslaní žaloby súdom na vyjadrenie (táto i z dôvodu plynutia lehôt musela byť zahrnutá v žalobe, nakoľko napr. dnes by bol tento nárok premlčaný, resp. by mohlo dôjsť k opomenutiu k jeho uplatneniu na súde), z čoho vyplýva, že žaloba v tejto časti bola podaná dôvodne (odhliadnuc od zanedbateľného percentuálneho vyjadrenia neúspechu žalobcov v 5% a ich úspechu 95% v tejto časti. 97,5 % - 2,5%). Z týchto dôvodov navrhujú súdu, aby priznal žalobkyni 1 náhradu trov konania v 100%.

3. Žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 21.11.2018 uviedli, že na pojednávaní konanom dňa 24.05.2018 právny zástupca žalovaného 1 namietal u žalovaného 1 hmotnoprávnu a procesnoprávnu legitimáciu, resp. jej nedostatok, a to s poukazom na § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný 1 ako štatutár žalovaného 2 vykonával jazdu osobným motorovým vozidlom žalovaného 2 za účelom pracovnej cesty. Toto skutkové tvrdenie žalovaného 1 v súlade s ustanovením § 151 CSP výslovne popierajú a uvádzajú vlastné tvrdenia o predmetnej skutkovej okolnosti: Žalovaný 1 bol a je konateľom žalovaného 2. Ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať na činnosti, pri ktorých bola spôsobená škoda konateľom spoločnosti, pretože tento koná za spoločnosť zo zákona a nie je možné, aby tá istá osoba (konateľ spoločnosti) použila na činnosť, pri ktorej by bola spôsobená škoda osobu, ktorá je totožná s konateľom. Žalovaný 1 spôsobil dopravnú nehodu ako fyzická osoba bez akýchkoľvek právnych vzťahov so žalovaným 2. Skutočnosť, že žalovaný 1 ako škodca bol zároveň i konateľom neznamená, že žalovaný 2 prostredníctvom žalovaného 1 použil žalovaného 1 (sám seba) na činnosť, pri ktorej bola spôsobená škoda žalovaným 1. Použitie žalovaného 1 žalovaným 2 na činnosť, pri ktorej bola spôsobená nehoda, netvrdí ani právny zástupca žalovaného 2, napriek tomu, že ide o rovnakú osobu. Žalovaný 1 v zápisnici o výsluchu obvineného zo dňa 28.09.2016, uviedol, že dňa 18.08.2015 išiel z O. do O. za klientom. Odhliadnuc od skutočnosti, že nie je zrejmé za koho klientom, predpokladajú, že išiel za klientom žalovaného 2 ako konateľ žalovaného 2, konajúcim za žalovaného 2 a bez cestovného príkazu od zamestnávateľa pre zamestnanca. Žalovaný 1 nebol a nie je v pracovnoprávnom vzťahu so žalovaným 2 a tak nemôže ani tejto právnickej osoby zodpovedať podľa pracovnoprávnych predpisov a ak by aj bol, za klientom išiel ako konateľ žalovaného 2 a nie ako poverený zamestnanec žalovaného 2, kedy by poverovateľ ako zamestnávateľ, konajúci prostredníctvom žalovaného 1 a poverený ako zamestnanec, by bola rovnaká fyzická osoba. Konateľ nie je spoločnosťou používaný na činnosť, pri ktorej môže dôjsť ku škode, ale za spoločnosť koná bez osobitného poverenia, ktorým by sa pripustila možnosť jeho použitia na činnosť, pri ktorej môže dôjsť ku škode, za ktorú by zodpovedala právnická osoba, o čo sa právny zástupca žalovaného 1, účelovo snaží. Žalobcovia ako dôkazy označili a predložili

preložený Formulár E301 - Potvrdenie týkajúce sa období, ktoré sa majú zohľadniť pre priznanie dávok v nezamestnanosti, Pokyny, mzdové listy žalobcu 2 za obdobie od 1.1. do 31.12.2014, 1.1. do 28.2.2015, od 2.3. do 7.9.2015.

4. Žalovaní 1 a 2 vo vyjadrení k žalobe uviedli, že žalovaný 1 namieta nedostatok svojej pasívnej legitimácie v spore. K dopravnej nehode - škodovej udalosti došlo tak, že vozidlo riadil ako štatutár žalovaného 2, pričom funkciu štatutára vykonáva u žalovaného 2 na základe štandardných zákonných podmienok. S poukazom na ustanovenie paragrafu 420/2 OZ neznáša teda zodpovednosť za plnenie nárokov, ktorých sa žalobcovia domáhajú. Na základe tejto argumentácie žalovaný 1 navrhuje voči nemu žalobu v celosti zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Žalovaní 1 a 2 ďalej namietajú výšku a rozsah uplatnených nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá nezodpovedá platnej právnej úprave a ustálenej rozhodovacej praxi súdov. V tejto súvislosti dávajú do pozornosti rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 20Co/183/2014, ktorý posudzuje približne rovnaký prípad. Do spisu zakladajú listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že žalovaný 2 má uzatvorené poistné zmluvy nasledovne: Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - povinné zmluvné poistenie zo dňa 17.6.2015 s poisťovateľom - žalovaným 3. Ďalej mal uzatvorené havarijné zmluvné poistenie u Y. O. a.s. zo dňa 16. 6. 2015, navyše mal uzatvorenú poistnú zmluvu EuroGAP s poistiteľom QBE Insurance (Európe) Limited so sídlom Plantation Place, 30 Fenchurch Street, Londýn, EC3M 3BD, Veľká Británia konajúcej prostredníctvom OBE Insurance (Európe) Limited, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Štúrova 27, 04280 Košice, ICO: 36855472. Žalovaný 2 podá ČSOB Poisťovni a.s. a OBE Insurance (Európe) Limited oznámenie o spore v zmysle ust. § 86 CSP. Podľa názoru žalovaných 1 a 2 je tu prítomné spoluzavinenie dopravnej nehody a škodovej udalosti zo strany správcu komunikácie, na ktorej k dopravnej nehode došlo. Ide o dôležitú okolnosť, ktorá nebola uplatnená v trestnom konaní, nakoľko žalovaný 1 bolo odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, ktorým bola schválená dohodla o vine a treste uzatvorená medzi obžalovaným a Okresným prokurátorom Trnava. Vzhľadom na tento postup nebola táto významná okolnosť uplatnená v trestnom konaní. Spoluzavinenie spočíva v tom, že príčinou nehody bol šmyk vozidla Q. XX vedeného žalovaným 1, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný 2, v dôsledku ktorého sa vozidlo Q. XX vychýlilo zo svojej dráhy respektíve smeru jazdy, prešlo do protismeru, kde došlo k zrážke s protiidúcim vozidlom, pričom v príčinnej súvislosti došlo k smrti U. U. a zraneniu C. K.. Vozidlo Q. XX sa dostalo do šmyku tak, že vošlo na komunikácii do vyjazdených koľají naplnených vodou a stalo sa neovládateľným. Vodič túto situáciu/nerovnosť povrchu vozovky resp. vyjazdené koľaje/ nemohol ani predvídať, pretože kritická časť komunikácia nebola v čase nehody označená dopravným značením. Nepochybne k tragickej dopravnej nehode s dramatickými následkami pre žalobcov. Treba si však uvedomiť aj možnosti a postoje žalovaného 1 ako vodiča. Nenachádzal sa pod vplyvom alkoholu ani návykových látok, nebol unavený a v plnom rozsahu sa venoval situácii v cestnej premávke a vedení vozidla. S vozidlom sa dostal do vyjazdených koľají naplnených vodou, o ktorých existencii nevedel a vzhľadom na chýbajúce dopravné značenie ani vedieť nemohol. Ďalší priebeh nehody už bola iba súhra fyzikálny zákonov, ktoré pôsobia bez ohľadu na ľudskú vôľu. Bezprostredne po nehode sa snažil poskytnúť prvú pomoc a zabezpečiť záchranu. Akonáhle to bolo možné poslal žalobcom cestou právneho zástupcu sústrastný a ospravedlňujúci list a ponuku finančnej výpomoci, viac nebolo možné z jeho strany pre poškodených urobiť. Táto úprimná kajúcna snaha však nenašla u žalobcov žiadnu pozitívnu odozvu. Žalovaný 1 navrhuje, aby súd žalobu voči žalovanému 1 v celosti zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Pokiaľ ide o výšku uplatnených nárokov na nemajetkovú ujmu tieto namietajú tak, ako je vyššie uvedené a žiadajú, aby súd prihliadol na všetky zákonné kritéria a okolnosti prípadu a stanovil primeranú výšku. Žalovaní navrhujú, aby vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalovaným 1 a 2 na nárok na náhradu trov konania. Žalovaní 1 a 2 ako dôkazy označili a preložili likvidačný protokol zo dňa 17.09.2015, formulár pre hlásenie škodovej/ poistnej udalosti, poistnú zmluvu pre havarijné poistenie motorových vozidiel Jazdenky a poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla PZP s ČSOB Poisťovňou, a.s. zo dňa 16.06.2015, asistenčnú kartu, poistnú zmluvu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, vodičský preukaz žalovaného 1, osvedčenie o evidencii, Záznam dopravnej nehody zo dňa 18.08.2015, zápis o poškodení vozidla, oznámenie o škodovej udalosti poisteným zo dňa 26.08.2015, poistnú zmluvu EuroGap zo dňa 16.06.2015, Všeobecné poistné podmienky pre poistenie GAP, Osobitné poistné podmienky pre poistenie Eurogap, rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 24T/8/2017-357 zo dňa 14.03.2017, Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 15.08.2017, zápisnicu o výsluchu obvineného zo dňa 28.09.2016, Formulár E301 - Potvrdenie týkajúce sa období, ktoré sa majú zohľadniť pre priznanie

dávok v nezamestnanosti, Pokyny, mzdové listy žalobcu 2 za obdobie od 1.1. do 31.12.2014, 1.1. do 28.2.2015, od 2.3. do 7.9.2015, čestné prehlásenie spoločnosti Mobilier, s.r.o. zo dňa 4.6.2018.

5. K čiastočnému späťvzatiu žaloby žalovaný 1 a 2 uviedli, že pokiaľ ide o späťvzatie časti návrhu žalobkyne 1, hoci z podania nevyplýva, že návrh berie späť žalobkyňa 1. - ad. terminológia" berieme" - žalovaní 1 a 2 si uplatňujú náhradu trov právneho zastúpenia podľa advokátskej tarify. Žalovaní 1 a 2 takisto ako žalobcovia nezdieľajú názor žalovaného 3, že povinné zmluvné poistenie a havarijné poistenie nepodmieňuje povinnosť poisťovne plniť titulom nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobcovia uplatňujú a takisto nezdieľajú s tým spojenú jeho námietku nedostatku pasívnej legitimácie v spore. V tomto zmysle súhlasia s názorom žalobcov, stotožňujú sa s ich argumentáciou pokiaľ ide o pasívnu legitimáciu žalovaného 3 a navyše dávajú do pozornosti rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 2013, CO - 22/12 z 24. 10. 2013, ktorý sa týka povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel smernice 72/146/EHS čl. 3 ods. 1 a smernice číslo 90/232/EHS čl. 1 - dopravná nehoda - smrť cestujúceho - právo partnera maloletého dieťaťa a náhradu ujmy - nemajetková ujma - náhrada ujmy - krytie povinným poistením a odkazujú na výrok 2. komory Súdneho dvora.

6. K podaniu právneho zástupcu žalobcov spísanému 21.11.2018 a označenému ako popretie skutkového tvrdenia žalovaní 1 a 2 uviedli, že namietajú, že z podania nevyplýva, ktorý zo žalobcov ho vykonal. Dávajú do pozornosti, že ustanovenie § 420 ods. 2 OZ jednoznačne vylučuje zodpovednosť za škodu u žalovaného 1. Išlo o jeho nedbanlivostné konanie, jeho zodpovednosť by akademicky prichádzala do úvahy iba pri úmyselnom zavinení. Žalovaní 1 a 2 podčiarkujú, že nešlo o skutkové tvrdenie žalovaného, ale o námietku nedostatku jeho pasívnej legitimácie v spore. Napokon ani v tomto podaní z 21.11.2018 právny zástupca žalobcov nespochybňuje tvrdenie žalovaných 1 a 2 podporované čestným vyhlásením klienta žalovaného 2, že cesta bola vykonaná v príčinnej súvislosti s plnením činnosti žalovaného 2 jeho vozidlom. Nešlo o súkromnú jazdu žalovaného 1.

7. Žalovaný v 3. rade vo vyjadrení k žalobe zo dňa 31.05.2017 uviedol, že nie je pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad, nie je možné opierať argumentáciu ani o prekonaný rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12. Žalovaný 3 zastáva názor, že slovenská právna úprava nezahŕňa právo na ochranu osobnosti a z nej vyplývajúci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri porušení tohto práva pod náhradu škody, ktorú je možné uplatniť z povinného zmluvného poistenia, a preto dožadovať sa úhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému 3 nie je správne. ESD vo svojom rozsudku správne určil, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. To znamená, že právom uplatniteľným v konkrétnom prípade, ktorý riešil ESD bolo právo české, ktoré upravuje jednorazové odškodnenie v prípade usmrtenia ako náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu. Uvedené však nie je možné aplikovať v predmetnom konaní, nakoľko slovenská právna úprava pod pojmom škoda nerozumie nemajetkovú ujmu, teda ujmu, ktorú je povinná uhradiť osoba, ktorá zásah do osobnostných práv spôsobila, ak iný spôsob nápravy nie je možný, naopak tieto pojmy striktne odlišuje. Žalovaný 3 poukázal na § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP a uviedol, že v prípade usmrtenia poškodeného majú rodinní príslušníci poškodeného nárok na náhradu nákladov na výživu a nákladov spojených s pohrebom, a to vychádzajúc z ustanovení Občiansky zákonník. Náhrada nemajetkovej ujmy nespadá pod rozsah poistenia upravený v § 4 vyššie citovaného zákona, a preto žalobcovia nemajú nárok vymáhať túto náhradu od žalovaného 3 a to ani po vydaní rozhodnutia ESD C-22/2012, nakoľko uvedené rozhodnutie je záväzné len inter partes a vzhľadom na odlišné rozhodné právo, ktoré je aplikovateľné v danej veci, ho nemožno použiť ako argumentáciu v tejto prejednávanej veci. ESD nevyslovil nesprávnu implementáciu tzv. motorových smerníc do právneho poriadku Slovenskej republiky ani rozpor 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP so smernicou, nariadením či ustanovením európskej legislatívy, naopak v zmysle konštantnej judikatúry ESD stanovenie rozsahu poistenia je úlohou členských štátov Európskej únie. Podľa informácií žalovaného 3 nie je nemajetková ujma predmetom povinného zmluvného poistenia ani v Rakúskej republike, či v Spolkovej republike Nemecko, a preto nie je právna úprava v slovenskom práve v rámci Európskej únie ojedinelá. Právny poriadok EÚ nerieši náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obetiach dopravných nehôd a ani ju riešiť nemôže, pretože rozsah poistenia spadá v zmysle zakladateľských dokumentov EÚ do právomoci národných štátov. Harmonizácia v rámci EÚ sa týka iba poistného krytia v rámci PZP, mimo harmonizácie je spôsob a rozsah náhrady škody, ktoré upravuje národné zákonodarstvo v rámci svojej právomoci.

ESD vo výroku svojho rozsudku uviedol, že PZP má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo. Z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP vyplýva, že toto ustanovenie nepokrýva uvedený druh nemajetkovej ujmy, ale kryje iba škodu na zdraví a náklady pri usmrtení, pričom škodu na zdraví a nemajetkovú ujmu Občiansky zákonník jasne od seba odlišuje (§ 13 ods. 2 až 16 Občianskeho zákonníka na jednej strane a § 444 a nasl. na strane druhej. ESD v rámci výkonu svojej právomoci nekonštatoval v citovanom rozsudku, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP sú v rozpore s unijným právom. Súkromné právo členského štátu EU, pokiaľ sa neprieči právu EÚ, je oprávnený vykladať iba národný súd, ktorý musí vychádzať z platného právneho stavu zakotveného v Zákone o PZP a v Občianskom zákonníku, pričom nemajetková ujma nie je totožná so škodou ako to vyplýva z vyššie uvedeného. Žalovaný 3 má za to, že v danom prípade poistenie kryje len náhradu škody, pretože každý má predchádzať vzniku škody a pri spôsobení smrti človeka motorovým vozidlom vždy dochádza k porušeniu určitých právnych noriem konkrétnou osobou, v danom prípade vodičom zodpovedným za škodu. Z uvedeného dôvodu je možné konštatovať, že určitá konkrétna osoba zasiahne do osobnostných práv inej osoby, ktorých porušenie je dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy, pričom tento zásah a teda i zodpovednosť zaň, nie je možné preniesť na iný tretí subjekt a to ani v prípade, ak ide o poisťovateľa zodpovedného subjektu, ak nemajetková ujma nie je výslovne predmetom poistenia. Zásah do osobnostných práv a jeho odškodnenie vo finančnej rovine je výslovne viazaný na konkrétny zásah, a teda konkrétnu osobu, ktorá zásah vyvolala a konkrétneho poškodeného a musí byť objektívne stanovená vzhľadom na zásah do osobnostných práv. Žalovaný 3 teda vo výklade a právnom posúdení nároku na nemajetkovú ujmu zastáva i po vydaní rozhodnutia ESD C-22/12 právny názor, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný 3 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.04.2011 sp. zn. 4Cdo/168/2009 a zo dňa 31.03.2016 sp. zn. 3Cdo/301/2012. NS SR ako najvyššia súdna autorita v podmienkach Slovenskej republiky teda opakovane vyslovil názor, že nemajetková ujma ako taká nie je krytá ustanovením 4 ods. 2 Zákona o PZP. Nie je možné stotožniť právo na náhradu škody a právo na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby (dotýkajúcej sa napr. zdravia) a obdobne nie je možné subsumovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniknutý z dôvodu neoprávneného zásahu do tzv. osobnostných práv pod pojem "škoda na zdraví" uvedený v 4 ods. 2 písmeno a) Zákona o PZP. Uvedené subsumovanie sa nedá zdôvodniť ani eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia, nakoľko tzv. motorové smernice, ktoré sa týkajú poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla hovoria o "poistení zodpovednosti za škodu", o "náhrade škody" a "odškodnení poškodených osôb" (viď. napr. Smernica 2009/103/ES. Z uvedeného je zrejmé, že smernice sa zaoberajú poistením zodpovednosti za škodu (spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) a nie poistením nárokov vzniknutých z iného titulu než je zodpovednosť za škodu. Ak teda smernice stanovujú, že treba odškodniť "ujmu na zdraví", je potrebné tento výraz vnímať v celkovom kontexte smerníc tak, že aj tento pojem predstavuje nároky pri poškodení zdravia v rámci vzniku zodpovednosti za škodu a nie nároky priznávané z iného titulu než je vznik zodpovednosti za škodu. V súvislosti s pojmom "ujma na zdraví" tiež žalovaný 3 poukazuje na to, že český preklad hovorí z hľadiska právnej terminológie ešte presnejšie o "škodách na zdraví" (používa sa slovné spojenie "jakákoliv věcná škoda nebo škoda na zdraví" - viď český preklad Smernice 2009/103/ES, článok 3). Anglický výraz "personal injury" použitý v smerniciach sa dá preložiť aj ako "poškodenia zdravia" resp. "škoda na zdraví". Smernice teda nestanovujú konkrétne to, akým spôsobom a akými konkrétnymi nárokmi si má členský štát vymedziť rozsah náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a teda nepopierajú právo členského štátu upraviť jednotlivé nároky z titulu zodpovednosti za škodu, vrátane škody na zdraví. Je teda na členskom štáte aj to, akými princípmi sa riadi odškodnenie zásahu do zdravia človeka. Podľa vnútroštátnej úpravy v Slovenskej republike sa škoda na zdraví alebo pri usmrtení odškodňuje nárokmi uvedenými v § 444 až 449 Občianskeho zákonníka, pričom iné nároky už nie sú nárokmi z titulu náhrady škody na zdraví resp. pri usmrtení (teda ani náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je nárokom z titulu škody na zdraví). V uvedenom kontexte je potrebné vnímať aj rozhodnutie ESD C-22/12. Slovenské občianske právo nesubsumuje nemajetkovú ujmu pod rozsah poistného krytia zodpovednosti za škodu - čo bolo v konečnom dôsledku potvrdené i justičnou praxou, ktorá jednoznačne deklaruje, že v danom prípade nejde o náhradu škody. Poisťovňa je viazaná pri výkone povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Zákonom o PZP, do ktorého obsahu boli podľa príslušných dôvodových práv transponované aj smernice Európskeho parlamentu a Rady Európskej únie. Ak by obsahom smerníc malo byť skutočne to, že povinné poistenie pokrýva aj nároky z neoprávnených zásahov do osobnosti človeka, potom by to bolo možné vyjadriť jednoznačným

spôsobom legislatívne v texte zákona a keďže Zákon o PZP napriek deklarovanej aproximácii smerníc takéto nároky neuvádza a nijako výslovne nespomína, žalovaný 3 má za to, že ani Slovenská republika ako členský štát nevníma predmetné smernice tak, že predmetom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je i nemajetková ujma. Poisťovňa ani súd nemá dôvod ani oprávnenie konštatovať nesprávne transponovanie smerníc Slovenskou republikou a teda nedostatočnú aproximáciu práva. Je možné konštatovať, že v prípade ak sa určitá osoba domnieva, že transpozícia smernice nebola korektná a tým jej vznikla škoda, má možnosť obrátiť sa na súd s návrhom na náhradu škody od štátu, ktorý nekorektne transponoval smernicu. Nielen z názvu zákona o PZP, ale aj z jeho celého obsahu vyplýva, že predmetné PZP kryje nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky vzniknuté z iného titulu. Poisťovňa nie je oprávnená rozširovať poistné krytie v protiklade so znením zákona a v rozpore s dlhodobým výkladom pojmu Náhrada škody (uvedené by malo dopad aj na kalkuláciu poistného a celý trh s PZP). Výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňujú žalobcovia v predmetnom konaní, je jednoznačne prestrelená a nadhodnotená. V prvom rade peňažná náhrada nemajetkovej ujmy ako takej sa uplatňuje iba vo výnimočných prípadoch a nemá slúžiť na obohatenie pozostalých, ale ako určitá forma odškodnenia za prežitú traumatizujúcu udalosť. Náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur, 150.000 eur, 200.000 eur ako si ju uplatňujú žalobcovia, je neprimerane vysokou nielen s ohľadom na rozhodovaciu prax súdov v SR, ale aj v celosvetovom meradle. Žalovaný 3 poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/228/2012, Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1Co/87/2004, Vrchníhou soudu v Prahe zo dňa 02.10.2012 sp. zn. 1Co/161/2012, zo dňa 20.01.2009 sp. zn. 1Co/318/2008, Ústavného súdu zo dňa 20.05.2002 sp. zn. IV. ÚS 315/01. Výška nemajetkovej ujmy sa mala aspoň približovať reálnemu právnemu stavu a súdnej praxi v podmienkach SR, preto žalovaný 3 žiada súd, aby uplatnil moderačnú zásadu a výšku nemajetkovej ujmy ohodnotil v súlade s rozhodovacou praxou v obdobných prípadoch. Taktiež sa v žiadnom prípade nemožno stotožniť s nárokom žalobcu 2 na náhradu majetkovej ujmy vo výške 28.405 eur. Žalovanému 3 neboli doručené žiadne dôkazy/ podklady, ktorými by žalobca 2 preukázal svoje tvrdenia. Bez ohľadu na vyššie uvedené sa však nemožno stotožniť s názorom žalobcu 2, že daný nárok je v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním. K otázke príčinnej súvislosti žalovaný 3 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/32/2007 zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 1Cdo/129/2008 zo dňa 30.07.2009, sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.06.2010, sp. zn. 6MCdo/7/2013 zo dňa 23.04.2014.

8. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

9. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

10. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

11. Žalobkyňa 1 po začatí konania zobrala svoju žalobu v časti o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia späť z dôvodu, že žalovaný 3 jej sumu 38.304 eur zaplatil po podaní žaloby. Žalobu však vzala späť v celej časti požadovaného nároku, preto súd vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 39.268,40 eur zastavil, keď nebol potrebný súhlas žalovaných, nakoľko k späťvzatiu došlo skôr, ako začalo pojednávanie.

12. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcov v 1., 2., 3. 4. rade, oboznámením so žalobou a vyjadreniami strán sporu, oboznámením s obsahom listinných dôkazov a to uznesením Okresného dopravného inšpektorátu Trnava sp. zn. ČVS:ORP-197/DI-TT-2015 zo dňa 18.08.2015, Upovedomením Okresného riaditeľstva PZ v Trnave sp. zn. ČVS:ORP-1077/1-VYS-TT-2016 zo dňa 22.08.2016, Záznamom dopravnej nehody zo dňa 18.09.2015, listom žalobcov zo dňa 13.10.2016, oznámením žalovaného 3 o riešení škodovej udalosti zo dňa 20.10.2016 a 21.10.2016, listom žalobcov zo dňa 26.10.2016, stanoviskom žalovaného 3 zo dňa 14.11.2016, lekárskym posudkom M.. O. F. zo dňa 22.06.2016, 15-18 stranou znaleckého posudku znalca M.. E. C. zo dňa 10.10.2015, listinami v nemeckom jazyku č.l. 31-34, rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 24T/8/2017-357 zo dňa 14.03.2017, likvidačným protokolom zo dňa 17.09.2015, formulárom pre hlásenie škodovej/ poistnej udalosti, poistnou zmluvou pre havarijné poistenie motorových vozidiel Jazdenky a poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla PZP s ČSOB Poisťovňou, a.s. zo

dňa 16.06.2015, asistenčnou kartou, poistnou zmluvou poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, vodičským preukazom žalovaného 1, osvedčením o evidencii - technickým preukazom, Záznamom dopravnej nehody zo dňa 18.08.2015, zápisom o poškodení vozidla, oznámením o škodovej udalosti poisteným zo dňa 26.08.2015, poistnou zmluvou EuroGap zo dňa 16.06.2015, Všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie GAP, Osobitnými poistnými podmienkami pre poistenie Eurogap, Oznámením o poistnom plnení zo dňa 15.08.2017, zápisnicou o výsluchu obvineného zo dňa 28.09.2016, preloženým Formulárom E301 - Potvrdenie týkajúce sa období, ktoré sa majú zohľadniť pre priznanie dávok v nezamestnanosti, Pokynmi, mzdovými listami žalobcu 2 za obdobie od 1.1. do 31.12.2014, 1.1. do 28.2.2015, od 2.3. do 7.9.2015, čestným prehlásením spoločnosti Mobilier, s.r.o. zo dňa 4.6.2018, spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24T/8/2017, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu, keď pojednával v neprítomnosti žalovaných v 1., 2. a 3. rade v zmysle § 180 Civilného sporového poriadku a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

13. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že žalobcovia si uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody proti žalovaným v 1. až 3. rade. Žalovaný 1 spôsobil dopravnú nehodu, za ktorú bol právoplatne odsúdený, tým porušil právnu povinnosť nielen podľa § 420 ods. 1 ale aj prevenčnú podľa § 415. Žalovaného 2 žalujú ako prevádzkovateľa motorového vozidla podľa § 427 OZ a žalovaného 3 ako poisťovateľa, ktorého pasívna vecná legitimácia je už akceptovaná súdnou praxou od okresných súdov, krajských súdov, NS SR, ÚS SR ako i súdnych inštitúcií EÚ. Skutkom, ktorý bol spáchaný žalovaným 1 došlo k nezvrátiteľnému, nereparovateľnému následku a zásahu do osobnosti žalobcov 1 až 4, do zásadu do dvoch plne fungujúcich manželstiev, kde na jednej strane manželstvo u žalobcu 4 spôsobilo stratu milovanej manželky, pri žalobcovi 1 a 3 k strate jedinej blízkej osoby, najvzácnejšej osoby v živote každého človeka, a to mamy a pri žalobcovi 2 došlo k pretrhnutiu rodinných vzťahov medzi zaťom a svokrou, ktorý bol do skutku nadštandardný, úprimný a jedinečný. Toto porušenie právnej povinnosti tiež zasiahlo do manželstva medzi žalobcom 1 a 2, kde ich manželský život bol odsunutý, ktorý bol založený od toho momentu na zomknutie a spoločnú podporu v tejto neľahkej situácii. Žalobkyňa 1 okrem toho, že stratila možnosť byť matkou taktiež prežila tú samotnú situáciu na vlastnej koži, videla a bola prítomná ako jeden okamih dokáže zmeniť život. Žiaden život nemožno oceniť peniazmi, avšak peniazmi ako satisfakciu je možné oceniť zásah do osobnostnej sféry žalobcov samotných. Aký zásah bol spôsobený žalobcom 1 až 4 bude zrejmé z ich výsluchov, sumy, ktoré požadujú, nie sú nadhodnotené, ale odrážajú reálny zásah do ich rodinného, súkromného, pracovného života s nemožnosťou sa plnohodnotne sústrediť na svoj ďalší život. Z toho dôvodu žalobcovia navrhujú, aby súd rozhodol v zmysle žaloby. Náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práva na život U. U. v zmysle § 15 si žalobcovia neuplatňujú, toto si ani uplatňovať samotnou žalobou nechceli. Žalobcovia si uplatnili náhradu škody a nemajetkovej ujmy v trestnom konaní do skončenia vyšetrovania, list bol adresovaný do spisu, s týmto mal možnosť oboznámiť sa obžalovaný a jeho obhajca, pred podaním žaloby bol zaslaný aj žalovanému 3. Žalovaný 3 odpísal 4 listami, ktoré sú súčasťou spisu, nemajetkovú ujmu neuznával, nedokonale citoval zákon, použil nesprávne ustanovenie zákona.

14. Právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade na pojednávaní uviedol, že so žalobou nesúhlasí, v prvom rade namieta hmotnoprávnu a procesnoprávnu pasívnu legitimáciu žalovaného 1, resp. jej nedostatok a to s poukazom na § 420 ods. 2 OZ. Je nesporné, že žalovaný 1 ako štatutár žalovaného 2 vykonával jazdu osobným motorovým vozidlom žalovaného 2 za účelom pracovnej cesty, pričom došlo k tragickej dopravnej nehode, ktorú zavinil, o čom svedčí nesporný dôkaz - rozsudok, ktorým bol v trestnom konaní odsúdený. Pokiaľ ide o uplatnenie náhrady škody, k tomu nemá pripomienky, avšak má pripomienky k rozsahu uplatnenej nemajetkovej ujmy jednotlivých žalobcov, považuje ju za neprimerane vysokú a v rozpore so súdnou praxou. Takisto má výhrady k žalobcovi 2, ktorý nie je pokrvným príbuzným nebohej a nežil s ňou v spoločnej domácnosti. Pokiaľ ide o mieru zavinenia žalovaného 1, na jeho obranu uvádza, že k dopravnej nehode došlo za okolnosti, kedy neriadil vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, venoval sa vedeniu vozidla, nemal uložený žiadny zákaz viesť motorové vozidlá, jeho jazdu nemožno klasifikovať ako hazardnú, jednoducho sa na komunikácii, na ktorej nebola umiestnená výstražná značka. Na komunikácii nebola umiestnená výstražná značka, ktorá by informovala účastníkov cestnej premávky o nerovnosti komunikácie, ktorá v čase nehody bola vo vyjazdenej časti naplnená vodou, ktorá zapríčinila, že vozidlo žalovaného 2 sa dostalo do šmyku, prešlo do protismeru a došlo ku kolízii vozidiel s dramatickým následkom. Žalovaný 1 po právnej a morálnej stránke sa zachoval správne, keď napísal pozostalým ospravedlňujúci list a ponúkol im akúkoľvek pomoc pri riešení ich ťažkej životnej situácie. Na tento list neprišla žiadna odpoveď ani za situácie, že ho písal

jeho právny zástupca, ktorý s nehodou nemal nič spoločné. Pokiaľ ide o žalovaného 3, tento je žalobou správne označený, pretože v spore je pasívne legitimovaný, pričom vo vyjadreniach sa odvolávajú na ustanovenia komunitárneho práva, ktoré už v rámci EÚ túto otázku vyriešilo a sú nadradené našej legislatíve. Súčasne žiada, aby súd priznal náhradu trov konania žalovaným. Zo zápisnice o výsluchu obvineného z 28.9.2016 vyplýva, že žalovaný 1 išiel za klientom v rámci plnenia si pracovných povinností z O. do O.. Právny zástupca navrhuje, aby súd vyhovel žalobe v časti náhrady škody, aby moderoval a zvážil výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy u jednotlivých žalobcov vzhľadom na zákonné kritéria pre ich priznanie a aby zaviazal žalovaných 2, 3 k ich náhrade s tým, že žalobu voči žalovanému 1 žiada v celosti zamietnuť.

15. Právny zástupca žalovaného v 3. rade na pojednávaní uviedol, že poisťovňa ako subjekt ako právnická osoba, ktorá žiadnym spôsobom nezasiahla do osobnostných práv žalobcov 1 až 4, nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je taká situácia, kedy predchádzajúce nemateriálne zadosťučinenie nemožno považovať za dostatočné a až následne je tak vytvorený priestor na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto prípade však žalovaný 1 ako vodič sa žalobcom ospravedlnil a bol ochotný vyriešiť vec mimosúdne poskytnutím akejkoľvek pomoci, avšak na tento list nedošlo zo strany žalobcov k reakcii a následne bola podaná žaloba na plnenie vo výške takmer 600.000 eur, čo samozrejme žalovaný 1 nie je schopný uhradiť. Uplatnený nárok preto žalovaný 3 rozporuje v celom rozsahu, poukazuje na to, že výška náhrady nemajetkovej ujmy je v porovnaní s rozhodovacou praxou značne nadhodnotená, výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa pohybujú v rozmedzí 5. až 15.000 eur v zmysle slovenskej súdnej praxe, avšak treba brať do úvahy aj skutočnosti, že nejde o maloleté deti, žalobcovia mali fungujúcu rodinu a žalobca 2 nie je ani pokrvným príbuzným zosnulej, pričom vo svojej praxi sa ešte nestretli s prípadom, aby si náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovala osoba, ktorá nebola v pokrvnom príbuzenstve so zosnulým. Z uvedených dôvodov žiada žalobu zamietnuť ako nedôvodnú, uplatňuje si nárok na náhradu trov konania. Žalovaný 3 predtým nevyjadril ochotu dohodnúť sa mimosúdne, preto v predmetných listoch zastáva rovnaké stanovisko ako v tomto konaní. Už v týchto listoch bola uplatňovaná nemajetková ujma okolo 80.000 eur, žalobcom muselo byť zrejmé, že takéto plnenie nebolo v možnostiach žalovaného 1.

16. Žalobkyňa 1 pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že žalovaný 1 išiel neprimeranou rýchlosťou, na danom úseku bola maximálna povolená rýchlosť 70 km/h, žalovaný 1 išiel približne 160 km/h, namiesto jedného kolesa mal namontované rezervné koleso s hladkým dezénom, pri ktorom je povolená max. rýchlosť 80 km/h, je to aj v znaleckom posudku v trestnom spise, vypovedali o tom aj svedkovia. K listu žalovaného 1, ktorý im zaslal, žalobkyňa 1 uviedla, že keď ho čítala, tak plakala, ten človek sa tam ľutoval. Faktom je, že sa im osobne nikdy neospravedlnil. Reagovať na listy jeho právneho zástupcu považovala za bezpredmetné. Kondolenciu písanú jeho rukou neposlal. V trestnom konaní sa žalobkyni 1 smial do očí, ten človek im zničil život. Taký vzťah, ako mala žalobkyňa 1 so svojou matkou, má málokto, boli stále spolu, bývali u rodičov aj s manželom asi 8-9 rokov, v čase dopravnej nehody už u nich nebývali. Majú postavený dom oproti domu rodičov len aby žalobkyňa 1 bola blízko pri svojej mamičke. Žalobkyňa 1 sa teraz pozerá, ako v tom dome je smutný otec sám a trúchli. Je pravdou, že túto vec ťažko nesie žalobkyňa 1 a aj celá rodina, na mamičku boli fixovaní a mali krásny vzťah. Mama vždy tvrdila, že život je najväčšia hodnota a nech si ho vážia, majú len jeden. Bola veľmi empatická a dobrosrdečná, vedela sa vžiť do druhých. Žalobkyňa 1 sa dodnes lieči v psychiatrickej ambulancii, berie lieky na úzkostné stavy, lebo by to nezvládla, obraz nehody sa jej vracia každý deň každú minútu, vidí to stále, nevie sa zmieriť s tým, že jej takto odišla. Žalobkyňa má aj trvalé následky zo zranení, ktoré utrpela, nemôže vykonávať všetky práce, ktoré dovtedy vykonávala, napr. športy, ktoré dovtedy vykonávala, v práci môže len sedieť. Vďačí manželovi za to, že sa o ňu staral počas jej PN, ktorá trvala rok, bola imobilná na lôžku, všetky základné potreby aj hygienické vykonávala na lôžku. Jej život sa nenávratne dramaticky zmenil. Keby nemala pri sebe manžela, tak celú túto situáciu nezvládne. Na margo toho, že bola veľmi dlho na lôžku, potom, keď sa začala stavať na nohy, chodila na rehabilitácie, ktoré boli potrebné a manžel bol jej psychickou oporou. Nikdy v živote by si nedovolila vyčísliť život svojej mamičky, ľudský život sa nedá vyčísliť. Na otázku právneho zástupcu žalovaných 1 a 2, odkiaľ má žalobkyňa informáciu, že vozidlo žalovaného išlo rýchlosťou 140 km/h, keď zo znaleckého posudku 67/2015 vypracovaného T.. M. C. na strane 34-35 vyplýva, že na začiatku, kým sa dostalo vozidlo do šmyku, dosahovalo rýchlosť 94 km/h a nárazová rýchlosť bola 80-86 km/h, žalobkyňa 1 uviedla, že si myslí, že išiel viac, ona pri tej nehode bola a videla to, je to jej laický pohľad. Rok a pol po nehode došlo ku dohode o vine a treste, vtedy žalobkyňa 1 videla žalovaného 1 prvýkrát, povedal len toľko, že on im ju už nevráti, bol chrbtom a ani sa

na ňu nepozrel. Žalovaný 1 sa jej neospravedlnil. Na otázku právneho zástupcu žalovaného 3, z čoho vychádzala pri určení sumy 200.000 eur za zásah do jej osobnostných práv, žalobkyňa 1 uviedla, že koľko si tam mala napísať, ľudský život sa nedá vyčísliť. Na otázku právneho zástupcu žalovaného 3, že po nehode žalovaný 1 vyjadril ochotu pomôcť im, prečo ho nekontaktovali pred podaním žaloby za účelom dohody a nejakého plnenia, žalobkyňa 1 uviedla, že list, ktorý im poslal žalovaný 1, bol pre ich rodinu urážka, pretože im ho poslal osem dní po nehode, boli v najťažšej situácii, akú mohli prežívať. Právny zástupca napísal, že jej reakcia pánovi I. pomôže, nevie, čo mu ona mala napísať, že ho ľutuje? Celá rodina čakali, že príde k nim a ako človek sa ospravedlní a nie že právny zástupca napíše nejaký list. Žalobkyňa 1 bola po dopravnej nehode nevládna, rok ležala, nebola schopná napísať žalobu, bola psychicky zrútená ako aj celá ich rodina, to si protistrana neuvedomuje, čo oni prežívajú. Žalobkyňa 1 nevie, či pred podaním žaloby nebolo možné v prvom rade napísať výzvu na plnenie žalovanému 1.

17. Žalobca 2 pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že dopravná nehoda mu úplne zmenila život. Prišiel o všetko, čo chcel v živote dosiahnuť - šťastie a rodinnú pohodu. Prišiel o prácu nie vlastnou vinou, ale vinou nezodpovedného vodiča. Manželka je stále na tom zle aj po vyše dvoch rokoch, či už psychicky, zdravotne, má stále samovražedné sklony, je na liekoch, plače, v noci máva zlé sny, kričí. On je vtedy hore, má z toho nervy, chveje sa, nemôže zaspať. Život sa mu zmenil kvôli tomu. Manželka je iná, sú nešťastní. Prišiel o prácu, 10 rokov pracoval vo Z., začínal tam ako obyčajný robotník a vypracoval sa, šéf mu dával lepšie a lepšie úlohy, po 5 rokoch sa stal zamestnancom, predtým pracoval ako živnostník. Keď sa to stalo, išiel z práce domov a už nikdy do práce do Z. neprišiel, a to kvôli tomu, že od toho dňa sa musel o manželku starať, bola viac ako 2 mesiace imobilná, hygienické potreby a všetko ostatné vykonávala na lôžku, staral sa o ňu aj o domácnosť. Chodieval s ňou na rehabilitácie, vyšetrenia, psychiatrovi, postupne ju staval na nohy, pretože mala veľmi ťažké poranenia, nevedela chodiť, mávala veľké bolesti. Niekoľkokrát jej volal RZP či už kvôli bolestiam a kvôli hyperventiláciám. Bol jej psychicky oporou. Dovolí si tvrdiť, že nebyť jeho, tak už tu nie je. Intenzívna starostlivosť trvala rok, v marci - trištvrte roka po nehode išla na tretiu operáciu, kde musela opäť chodiť na rehabilitácie, vozil ju, cvičil s ňou až dovtedy, kým išla na liečenie. Po liečení išla už do práce. V práci to nezvláda ani teraz, ale má umožnené, že môže sedieť a nemusí sa namáhať, bolesti má však stále, chodí na vyšetrenia, nevedia jej zistiť z čoho ich má. Používa rôzne maste, masáže, nič nepomáha. Žalobca 2 žiada priznanie majetkovej ujmy a ušlého zisku za 13 mesiacov, čo je obdobie, po ktoré sa on nemohol zamestnať. Novú prácu si musel nájsť takú, aby pracoval z domu, pretože nie je možné nechať manželku samú. Má úzkosti, depresie, musí s ňou niekto byť, v práci alebo doma - otec, švagor, švagriná, neter. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, je to vo vzťahu jeho a jeho manželky, nie voči svokre, hlavne ako sa mu zmenil život. Dovtedy mal iný život, napr. on s manželkou boli veľmi športovo založení - behal, plávali, bicyklovali a každý rok niekoľkokrát chodievali na lyžovačky. Žalobca 2 vyrastal pod E., lyžoval a bežkoval stále, zúčastňoval sa aj na majstrovstvách. K tomuto priviedol aj manželku. Začali zapájať do lyžovania aj svojich známych a rodinu a prelyžovali celé A., Y., P.. Teraz sa manželka na lyže nepostaví a ak by chcel ísť sám alebo s niekým iným, nevie si to predstaviť, lebo vždy boli s manželkou spolu, môže to potvrdiť každý, kto ich pozná, všade boli spolu a všetko robili spolu. Teraz už nelyžuje. Keďže má manželka bolesti, aj v súčasnosti sa musí starať o domácnosť, ona nezvláda domáce práce ako navariť, žehliť, upratovať, umyť podlahu, okná. Postavili si dom na svahovitom pozemku, kde manželka ešte pred nehodou navrhla založiť ovocný sad a pestovať aj zeleninu, o všetko sa teraz musí starať sám. Ona nechce ani žiť ani sa už starať o ovocný sad. Ďalšie obmedzenia sú niekedy v maličkostiach, napr. potreboval odviezť auto do servisu, manželka nejazdí. Ak potrebuje odviezť, musí sa odviezť sám, naspäť zo servisu musel ísť autobusom, je obmedzovaný v tomto. Chodievali na kúpaliská, teraz už nechodievajú, pretože manželka má zjazvené kolená a bolo by jej to nepríjemné. Chcel, aby išla aspoň plávať, ale ona nechcela. Na kultúrne podujatia nechodia, predtým chodili napr. na plesy, svadby, sadnúť si, mala rada ľudovú hudbu. Teraz majú hody, chce, aby ju zobral k jeho mame, nechce počuť doma hudbu z hodov, lebo jej to pripomína matku. Keď sú nejaké oslavy, Vianoce, Veľká noc, všetko to je o tom, aby to rýchlo prešlo, lebo zvlášť vtedy je na tom veľmi zle. Život mu ešte prinesie veľa obmedzení kvôli tomu, čo sa stalo. Žalobca 2 je z toho celkovo veľmi unavený a nahnevaný, nešťastný. Žalobca 2 si s manželkou plánovali založiť rodinu. Od nehody spolu sexuálne nežijú. Manželka si každý deň a večer spomenie na svoju mamu. Máva taktiež bolesti v oblasti panvy, nevedia jej zistiť z čoho, chodí po vyšetreniach už dva roky, pred nehodou to nemala. Žalobca 2 navrhuje priznať nemajetkovú ujmu vo výške 60.000 eur za to všetko, čo prežil a ako je obmedzovaný celý život, mal by si pýtať ďaleko viacej. Očividne si protistrana neuvedomuje, čo prežíva a ako žije, inak by takúto otázku nepoložila. Žalobca 2 neuvažoval nad tým, ako naloží s tými peniazmi, manželka bude potrebovať rôzne kúpele a rokmi to bude ešte horšie. Žalobca 2 neodpovedal na otázku právneho zástupcu žalovaného 3, či považuje

uložený trest v trestnom konaní za primeraný. List, ktorý im poslal právny zástupca žalovaného 1 po nehode, nepovažovali za jeho ospravedlnenie, ale za prostriedok, ktorý bude použitý možno vďaka rade právneho zástupcu na súde pri pojednávaniach, čo aj použité bolo. Žalobca 2 nebol priamym účastníkom dopravnej nehody, keď sa to stalo, volal mu B.. Z. z manželkinho telefónu, povedal mu, čo sa stalo. Manželka bola v šoku. Hneď v práci skončil a išiel do nemocnice, kde prišiel o 18.00 hod., manželka vtedy išla na operačnú sálu a 18.05-18.10 hod. im povedali, že svokra zomrela. Po operácii to manželke nepovedal, viezli ju na izbu, pýtala sa ho, či je všetko v poriadku, kývol, že nie. Bol tam aj svokor a odvtedy manželka dostala akútnu stresovú situáciu a odvtedy jej museli podávať vysoké dávky liekov, uspať ju, chcela sa zabiť. Bol pri nej každý deň v nemocnici, celý týždeň. Domov sa chodil len prezliecť, bola v kuse na utišujúcich liekoch, bola tam niekoľkokrát psychologička, manželka kričala. Prvýkrát sa prejavilo to, že chcela vyskočiť z okna nemocnice. Mala však polámané obidve kolená, sestričky ju stiahli z parapety, psychicky to nezvládla.

18. Žalobca 3 pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že láska k jeho mamine sa nedá slovami popísať. Vie, že právny zástupca žalovaných spochybní jeho lásku k mamine tak, ako to spravil jeho sestre, preto to žalobcu 3 dosť odrádza. Zmenil sa im komplet celý život po smrti mamy. Boli jedna krásna veľká rodina, neboli tri rodiny, sestra býva oproti rodičovskému domu a žalobca 3 kúpil dom vo vedľajšej uličke. Ich rodinu držala po kope mama. Žalobca 3 mal horšie detstvo, otec bol na neho v detstve veľmi prísny, mama ho pred ním zastávala, bol to anjel. Bola to jeho jediná opora, kde sa môže vyžalovať. Bohužiaľ ani s manželkou si tak nerozumie, ako si rozumel so svojou maminou. Narodil sa mu pred X mesiacmi synček, ktorého si mamina veľmi priala. Žalobca 3 má aj jednu dcéru. Trápi ho to, že jeho syn už nezažije svoju babku. Vedie ho k tomu, aby vedel, čo to bolo za ženu, chodí s ním aj na cintorín. Mrzí ho to, že sa ho nedožila, keď si ho takto priala. Teraz to je celé zle. Predtým bola rodina kompletná, chodili spolu na dovolenky, chodili spolu lyžovať. Žalovaný mu zobral nielen maminu, ale celú rodinu. Sestra teraz s nimi nemôže chodiť lyžovať. Sestra už jeho deti nenaučí lyžovať. U rodičov boli stále, teraz sa rodičovskému domu vyhýba z toho hľadiska, že jeho tato je odvtedy odpísaný človek. Žalobca 3 stratil sestru čo sa týka normálneho života. Vyhýba sa rodičovskému domu, lebo nepočuje od otca nič iné, len plač a spomienky na to, ako to bolo. Je to pre neho deprimujúce. On to rieši tým svojím spôsobom, upíja sa k smrti. Ten človek im pochová aj otca vďaka tomu, že im zobral maminu. Otec sa trápi neskutočne, s mamou žil od XX. rokov. Staršiu dcéru si žalobca 3 vyženil, mladšia dcéra je celá babka, pripomína mu ju, je to pekné. Jeho dcéry mali s babkou fantastický vzťah, chodievali spolu na nákupy, na vianočné trhy. Oni boli jeden celok, neboli to tri rodiny. Teraz je to všetko o ničom. Každý vie, čo je láska k rodine. Otec bol na neho zlý, tvrdý, mamina bola jeho kamarátka. Žalobca 3 sa nebude vyjadrovať k tomu, ako dospel k požadovanej výške náhrady nemajetkovej ujmy.

19. Žalobca 4 pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že on od dopravnej nehody nežije, hreší a pije, zabil mu manželku, ktorá bola najlepšia, najkrajšia. V tom okamihu zabil aj jeho. Túži po pomste. Všetko musí teraz robiť sám. Má dom, ktorý spolu postavili, odtŕhali si od úst, nabrali pôžičky, ktoré spoločne splatili a keď im malo byť lepšie, stalo sa toto. Je to hrozné, on na ňu stále myslí a stále sa s ňou rozpráva vo dne aj v noci. A ona mu neodpovedá, tak odpovie sám sebe za ňu. Miloval ju 40 rokov, vychovali dve deti, ktoré sa starajú o svoje rodiny a teraz ešte aj o neho. Strašne potrebuje tú ženu, bola strašne dobrá, chýba mu na každom kroku. Tri roky je to hrozné a bude to navždy hrozné. Miloval ju, mal ju rád, keď sa brali, on mal XX, ona XX, miloval ju celý život. Ona si sama navrhla dom, zveľaďovala ho, aj okolie domu, bavil ju život a keď všetko bolo na poriadku, pôžičky splatené, mohli si užívať, tak jej život zobral. Bola to plánovaná vražda, len nevedel, koho zabije. Ako mohol ísť tak rýchlo po takej ceste. Žalobca 4 tade chodí celý život aj s manželkou tade chodili. Taký človek si nezaslúži žiť. Dopravná nehoda mu zmenilo všetko, ostal ako bez ruky a bez nohy. Ona sa starala o všetko. Vždy všetko robili spolu, aj všade chodili spolu. Nemôže v noci spávať, stále je hore a myslí na ňu, rozpráva sa s ňou. Nič ho na tomto svete už nebaví. Ona bola jeho všetkým. Mohol sa o ňu oprieť a teraz nemá nikoho. K určeniu sumy 150.000 eur žalobca 4 uviedol, že tá žena je nevyčísliteľná, to málo pýtal. Je jeho vec, či tie peniaze dá na charitu alebo ich preleje hrdlom.

20. Zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 24T/8/2017 vyplýva, že rozsudkom č.k. 24T/8/2017-357 zo dňa 14.03.2017 bol žalovaný 1 ako obvinený uznaný vinným, že dňa 18.08.2015 v čase o 13.40 hod. viedol po ceste I/61 medzi obcami E. a K. osobné motorové vozidlo zn. Q. D., EČ K., pričom za dažďa G. rýchlosť jazdy technickému stavu vozidla, povahe a stavu vozovky, ako aj svojím schopnostiam, v dôsledku čoho v km č. 56 v smere jazdy na obec K. s vozidlom dostal šmyk, prešiel do protismerného jazdného pruhu, kde čelne narazil do vozidla zn. Z. U., EČ I.T idúceho v smere od obce K. na obec

E., ktoré ako vodička viedla C. K. a spolujazdkyňou bola U. U., následne bolo vozidlo Z. U. odrazené do vozidla zn. Z. Y., EČ I., ktoré ako vodič viedol Q. E., jazdiaci v smere od obce K. na E., pričom pri čelnej zrážke vozidiel Q. a U. U. U. utrpela závažné poranenie trupu vedúce k rozvoju úrazovo-krvácavého šoku, ktorý vyústil do nezvratného štádia so zlyhaním činnosti srdcovo-cievneho systému a následnej bezprostrednej smrti U. U. a C. K. utrpela pomliaždenie a odreninu hrudníka v prednej časti, pomliaždenie brušnej steny v oboch podbruškách s pomliaždením a odreninou oboch predných častí lopát bedrových panvy, zlomeninu jabĺčka trieštivú vľavo s posunutím úlomkov, tržnú ranu kolena vpravo s poškodením kĺbového púzdra a stabilizátora jabĺčka so zlomeninou hrotu jabĺčka vpravo a zlomeninu vnútorného kĺbového hrboľa stehnovej kosti bez posunutia úlomkov vpravo s dobou liečenia 4 (štyri) mesiacov. Q. I. svojím konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, za to sa odsudzuje podľa § 149 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3 § 36 písm. k), písm. l), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky, podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienečne odkladá, podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní štyri roky, podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní päť rokov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodení C. K., B. U., T.. P. K., Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Sociálna poisťovňa, a.s. so svojimi nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.03.2017. Zo znaleckého posudku znalca T.. M. C.. 67/2015 (č.l. 229 trestného spisu) vyplýva, že príčinou zrážky medzi vozidlom Š U. a vozidla Q. bola nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Q., ktorá spočívala v tom, že sa s vozidlom pohyboval v protismernej časti vozovky. Z technického hľadiska je prijateľné a vzhľadom na zistené skutočnosti (na vozidle ako zadné pravé koleso namontované rezervné koleso, mokrá cesta s vyjazdenými koľajami s vrstvou vody) veľmi pravdepodobné, že vodič vozidla Q. sa s vozidlom dostal do protismernej časti vozovky v dôsledku straty smerovej stability, resp. šmyku. Príčinou vzniku šmyku počas jazdy po oblúku v zákrute bola skutočnosť, že sa na mokrej ceste pohyboval s vozidlom rýchlosťou vyššou ako bola rýchlosť jazdy s daným vozidlom bez šmyku. Výrobcom bola na rezervnom kolese zvýraznená doporučená (dovolená) rýchlosť jazdy pri použití kolesa na suchej ceste 80 km/h. Rezervné koleso malo odlišný dezén (užšie drážky na odvádzanie vody) ako ostatné tri pneumatiky. V zápisnici o výsluchu spísanej na Okresnom riaditeľstve PZ v Trnave dňa 28.09.2016 (č.l. 45-45 trestného spisu) žalovaný 1 okrem iného uviedol, že 18.08.2015 išiel z O. do O. za klientom.

21. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (3).

23. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Generálna klauzula ochrany osobnosti obsiahnutá v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka bola prispôsobená Listine základných práv a slobôd zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1. januára 1992, odkedy až do súčasnosti toto ustanovenie znie tak, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Účinnosťou tohto zákona bola pod ochranu osobnosti zahrnutá aj ochrana súkromia, ktorá zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Jednou z hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku, ktorej rešpektovanie musí občianske právo voči subjektom v rovnakom postavení zabezpečovať, je právo na súkromie. Obsah práva na súkromie, je nutné určovať so zreteľom na ústavné predpisy a ustanovenia medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách uvedených v článku 154c ods.

1 Ústavy Slovenskej republiky, v ktorých má pozitívna zákonná úprava práva občana na súkromie svoj prirodzeno-právny zdroj. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť. V ústavnej rovine je právo na súkromie zakotvené v článku 16 Ústavy Slovenskej republiky - nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom; článku 19 ods. 1 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, ods. 2 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe; v článku čl. 21 garantujúcom nedotknuteľnosť obydlia; v článku 22 zaručujúcom ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov.

24. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou.

25. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zákon výslovne pripúšťa možnosť podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatórna žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktorá nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia, so satisfakčnou povahou, najčastejšie vo forme ospravedlnenia. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká predovšetkým vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú: existencia ujmy, neoprávnený zásah, príčinná súvislosť medzi touto ujmou a neoprávneným zásahom. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vždy vychádzať - a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa preto v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

26. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "Zákon o PZP"), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

27. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ

neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

28. Podľa § 4 ods. 4 Zákona o PZP poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 2 písm. d), e), f), g), h), i), j) Zákona o PZP Na účely tohto zákona sa rozumie d) poisťovateľom poisťovňa, poisťovňa z iného členského štátu alebo zahraničná poisťovňa, ktorá je oprávnená vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky na základe osobitného predpisu, e) poistníkom ten, kto uzavrel s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti (ďalej len "poistná zmluva"), f) poisteným ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, g) poškodeným ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona, h) škodovou udalosťou skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom vzniku práv poškodeného na plnenie poisťovateľa alebo kancelárie, i) poistnou udalosťou vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu, j) prevádzkovateľom motorového vozidla fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom.

30. Podľa § 15 ods. 1 Zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať, ods. 2 na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

31. Citované ustanovenie zaviedlo s účinnosťou od 01.01.2002 všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi alebo voči obidvom súčasne.

32. Podľa § 822 Občianskeho zákonníka z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poistiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

33. Podľa § 823 Občianskeho zákonníka náhradu platí poistiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poistiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

34. Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 20.08.2015 vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

35. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 20.08.2015 vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôsobiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

36. Podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP") súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

37. Podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.

38. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

39. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

40. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

41. Podľa § 427 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky (1). Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla (2).

42. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

43. Podľa ustanovenia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

44. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný 1 dňa 18.08.2015 v čase o 13.40 hod. viedol po ceste I/61 medzi obcami E. a K. osobné motorové vozidlo zn. Q. D EČ K pričom za dažďa neprispôsobil rýchlosť jazdy technickému stavu vozidla, povahe a stavu vozovky, ako aj svojím schopnostiam, v dôsledku čoho v km č. 56 v smere jazdy na obec K. s vozidlom dostal šmyk, prešiel do protismerného jazdného pruhu, kde čelne narazil do vozidla zn. Z. U., EČ I idúceho v smere od obce K. na obec E., ktoré ako vodička viedla C. K. a spolujazdkyňou bola U. U., následne bolo vozidlo Z. U. odrazené do vozidla zn. Z. Y., EČ I. ktoré ako vodič viedol Q. E., jazdiaci v smere od obce K. na E., pričom pri čelnej zrážke vozidiel Q. D. a U. U. U. utrpela závažné poranenie trupu vedúce k rozvoju úrazovokrvácavého šoku, ktorý vyústil do nezvratného štádia so zlyhaním činnosti srdcovo-cievneho systému a následnej bezprostrednej smrti U. U. a C. K. utrpela pomliaždenie a odreninu hrudníka v prednej časti, pomliaždenie brušnej steny v oboch podbruškách s pomliaždením a odreninou oboch predných častí lopát bedrových panvy, zlomeninu jabĺčka trieštivú vľavo s posunutím úlomkov, tržnú ranu kolena vpravo s poškodením kĺbového púzdra a stabilizátora jabĺčka so zlomeninou hrotu jabĺčka vpravo a zlomeninu vnútorného kĺbového hrboľa stehnovej kosti bez posunutia úlomkov vpravo s dobou liečenia štyri mesiacov, pričom žalovaný 1 svojím konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, za čo bola žalovaný 1 odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky, výkon ktorého mu bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní štyri roky a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní päť rokov. Poškodení boli s nárokom na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie. Uvedené mal súd preukázané z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 24T/8/2017-357 zo dňa 14.03.2017, právoplatného dňa 14.03.2017, ktorým je súd v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku viazaný. Zo znaleckého posudku znalca T.. M. C. č. 67/2015 (č.l. 229 trestného spisu) bolo zistené, že príčinou zrážky medzi vozidlom Š U. a vozidla Q. bola nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Q., ktorá spočívala v tom, že sa s vozidlom pohyboval v protismernej časti vozovky. Z technického hľadiska je prijateľné a vzhľadom na zistené skutočnosti (na vozidle ako zadné pravé koleso namontované rezervné koleso, mokrá cesta s vyjazdenými koľajami s vrstvou vody) veľmi pravdepodobné, že vodič vozidla Q. sa s vozidlom dostal do protismernej časti vozovky v dôsledku straty smerovej stability, resp. šmyku. Príčinou vzniku šmyku počas jazdy po oblúku v zákrute bola skutočnosť, že sa na mokrej ceste pohyboval s vozidlom rýchlosťou vyššou ako bola rýchlosť jazdy s daným vozidlom bez šmyku. Výrobcom bola na rezervnom kolese zvýraznená doporučená (dovolená) rýchlosť jazdy pri použití kolesa na suchej ceste 80 km/h. Rezervné koleso malo odlišný dezén (užšie drážky na odvádzanie vody) ako ostatné tri pneumatiky. V konaní bolo nesporné, že žalovaný 1 ako vodič osobného motorového vozidla zn. Q. D EČ K spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrela matka, manželka a svokra žalobcov U. U.. V konaní bolo nesporné, že žalovaný 1 je konateľom a spoločníkom žalovaného 2, žalovaný 2 je prevádzkovateľom a držiteľom osobného motorového vozidla Q. D EČ K čo mal súd preukázané z osvedčenia o evidencii - technického preukazu na č.l. 68, žalovaný 2 je zároveň poistníkom

osobného motorového vozidla Q. D., EČ K. a žalovaný 3 je poisťovateľom, ktorý so žalovaným 2 ako poistníkom uzavrel dňa 17.06.2015 zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. Q. D EČ K (č.l. 66).

45. Žalovaní 1 a 3 v konaní namietali, že nie sú pasívne vecne legitimovaní, preto sa súd najprv zaoberal ich pasívnou vecnou legitimáciou. Pri riešení otázky, kto nesie zodpovednosť za zásah do osobných práv žalobcov podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. kto je pasívne legitimovaný, vzal súd do úvahy, že z hľadiska obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie zodpovednostné vzťahy, na ktoré dopadajú ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zodpovednostnom právnom vzťahu na jednej strane vystupuje ten, kto sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane ten, komu týmto protiprávnym konaním vznikla určitá ujma. Totožný je účel oboch inštitútov - zabezpečiť v čo najväčšej miere nahradenie vzniknutej škody.

46. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný 1 je konateľom a spoločníkom žalovaného 2, v čase dopravnej nehody bol žalovaný 1 na pracovnej ceste na stretnutie s klientom žalovaného 2, čo žalovaný 1 (v trestnom konaní v pozícii obvineného) uviedol pri výsluchu do zápisnice spísanej na Okresnom riaditeľstve PZ v Trnave zo dňa 28.09.2016 (č.l. 45 a nasl. vyšetrovacieho spisu, kde žalovaný 1 okrem iného uviedol, že 18.08.2015 išiel z O. do O. za klientom) a uvedené mal súd preukázané aj z čestného prehlásenia spoločnosti Mobilier s.r.o. (č.l. 140), ktorá potvrdila, že žalovaný 2 im poskytoval od roku 2014 ekonomické služby a poradenstvo v účtovníctve, pričom dňa 18.08.2015 o 14:30 malo prebehnúť v sídle spoločnosti Mobilier v Piešťanoch pracovné stretnutie k účtovnej dokumentácii, avšak žalovaný 1 ako zástupca žalovaného 2 sa na toto stretnutie nedostavil z dôvodu dopravnej nehody.

47. Zodpovednosť právnickej alebo fyzickej osoby (podnikateľa) za škodu podľa ustanovenia § 420 ods. 2 OZ sa uplatní nielen v prípadoch, keď bola škoda spôsobená ich zamestnancami, členmi, spoločníkmi a pod., ale aj vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré použil podnikateľský subjekt na svoju činnosť. Nie je preto podmienkou, aby ten, kto spôsobil škodu (škodca), bol v priamom právnom (zmluvnom) vzťahu voči podnikateľovi, ale je rozhodujúce, či škodu spôsobil pri činnosti, ktorá je vykonávaná pre fyzickú alebo právnickú osobu a ktorá spadá do pôsobnosti tejto osoby. Do rámca činnosti právnickej (fyzickej) osoby spadá totiž nielen výkon zamestnania v pracovnom pomere, ale aj taká ďalšia činnosť, ktorej nechýba miestny (priestorový), časový a vecný (vnútorný, účelový) vzťah k činnosti tejto osoby (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 1061).

48. Pod zodpovednosťou za škodu spôsobenú konaním použitých osôb má ustanovenie § 420 ods. 2 prvá veta OZ na mysli zodpovednosť
a) PO za konanie štatutárnych orgánov (§ 20 ods. 1 OZ),
b) PO za konanie zákonných zástupcov (§ 13 až 16 OBZ),
c) PO a FO za konanie vlastných zamestnancov (§ 20 ods. 2 OZ),
d) za konanie ďalších osôb, ktoré postupovali podľa pokynov PO alebo FO, ktoré boli oprávnené takto konať za FO alebo PO, a to bez ohľadu na druh právneho vzťahu medzi FO alebo PO a osobou za ne konajúcou (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 1060).

49. Ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka teda dopadá na prípady, kedy konkrétnu činnosť, pri ktorej vznikla škoda, vykonáva právnická osoba - podnikateľ nie sama, ale prostredníctvom iných osôb, ktoré zamestnáva, alebo ich prácu k svojej činnosti využíva. Táto zodpovednosť právnickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy škoda bola spôsobená ich zamestnancom, ale i vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré podnikateľský subjekt použil k svojej činnosti. Nie je preto podmienkou priamy právny (zmluvný), resp. pracovnoprávny vzťah toho, kto škodu spôsobil, voči podnikateľovi tak, ako to tvrdili žalobcovia. Tzv. osoba použitá k činnosti nevykonáva prácu vlastným menom na vlastné riziko, ale pre právnickou osobu, podľa jej pokynov či príkazov, poprípade v jej záujme. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, nepostrádalo miestny, časový a vecný vzťah s plnenou úlohou podnikateľa v rámci jeho činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti podnikateľa, ktorú vykonáva. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva len v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nespadá do rámca činnosti podnikateľa, pre ktorého prácu vykonal (tzv. exces) (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1855/2012).

50. U žalovaného 1 nešlo o súkromnú cestu vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale o pracovnú cestu, ktorú vykonával v mene žalovaného 2 a na jeho zodpovednosť ako jeho konateľ, dopravnú nehodu teda spôsobil ako osoba, ktorú pri svojej činnosti použil žalovaný 2 ako právnická osoba, preto škoda bola spôsobená žalovaným 2 ako právnickou osobou a žalovaný 1 v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú pri tejto dopravnej nehode nezodpovedá, preto v konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanému 1 ako nedôvodnú zamietol.

51. Pasívne vecne legitimovaným je žalovaný v 2. rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri činnosti ktorého došlo k vzniku nemajetkovej ujmy a zároveň jeho pasívna vecná legitimácia vyplýva aj z ust. § 427 ods. 2 Občianskeho zákonník, teda je zodpovedný ako prevádzkovateľ osobného motorového vozidla Q. D.. Zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu, ktorá je upravená v ustanovení § 427 Občianskeho zákonníka, je nepochybne objektívnou zodpovednosťou; za škodu vyvolanú zvláštnou povahou prevádzky zásadne zodpovedá prevádzateľ motorového vozidla bez zreteľa na zavinenie. V prípade spôsobenia nemajetkovej ujmy na osobnostných právach tak ako v prípade škody (majetkovej) spôsobenej osobitnou prevádzkou zodpovedá prevádzkovateľ vozidla, treba analogicky (§ 853 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka) vyvodiť jeho zodpovednosť.

52. V konaní bolo nesporné, že k motorovému vozidlu zn. Q. D EČ K ku dňu dopravnej nehody mal žalovaný 2 ako poistník uzavretú so žalovaným 3 ako poisťovateľom zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. značky zn. Q. D., EČ K.. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu, a to vo výške (v tom rozsahu) v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poistiteľa plniť, je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 Zákona o PZP, t. j. uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, o. i. škody na zdraví a nákladov pri usmrtení (§ 4 ods. 2 písm. a) cit. zákona).

53. Súd sa nestotožnil a argumentáciou žalovaného 3, že náhrada nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do osobnostných práv nespadá pod rozsah poistného krytia povinného zmluvného poistenia, z ktorého dôvodu nie je pasívne legitimovaný pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zásah do osobnostných práv žalobcov (do ich práva na súkromný a rodinný život) bol spôsobený pri dopravnej nehode, ktorú zavinil žalovaný 1, žalovaný 3 bol poisťovateľom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v držbe žalovaného 2. Súd dospel k záveru, že pasívna legitimácia žalovaného 3, ktorý má postavenie poistiteľa z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a jeho povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 4 , § 15 ods. 1 Zákona o PZP. Poistený má v zmysle týchto zákonných ustanovení z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, pričom poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

54. Pre posúdenie otázky pasívnej legitimácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v Zákone o PZP. Súd je toho názoru, že pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu zákona č. 381/2001 Z. z. (gramatický výklad), resp. vychádzajúci z ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, teda ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich finančnému bankrotu. Zároveň by to mohlo

znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že pri insolventnosti zodpovedného subjektu nebude vymožiteľná. Neprijateľnosť týchto dôsledkov vyžaduje extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely Zákona o PZP tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia.

55. Napokon pri výklade pojmu škoda pre účely Zákona o PZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Predmetný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16.9.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody", či používa termíny „akákoľvek ujma alebo škoda" alebo „akákoľvek škoda". Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú tak aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA).

56. S použitím eurokomformného výkladu pojmov „náhrada škody na zdraví" v § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 a § 15 ods. 1 Zákona o PZP a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, preto podľa súdu spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného 3 za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona, a preto je aj daná pasívna legitimácia žalovaného 3 na náhradu tejto nemajetkovej ujmy.

57. Vnútroštátny orgán aplikácie práva sa má vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom, aby sa tak zabezpečil "reálny účinok" príslušnej smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smernice. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 (C-22/12) vo veci Haasová, pod pojmom ujma na zdraví sa má rozumieť akákoľvek ujma, ak jej náhrada vyplýva na základe zodpovednosti poisteného za škodu z vnútroštátneho práva uplatniteľného v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Súdny dvor na základe týchto svojich úvah dospel k záveru, že medzi škody, ktoré sa musia z povinného zmluvného poistenia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí aj nemajetková ujma, ak možno náhradu tejto ujmy požadovať podľa vnútroštátneho práva. Podľa výroku ktorého článok 3 ods. 1 Smernice Rady 72/166/EHS z 24.04.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej Smernice Rady č. 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/15/EHS z 11.05.2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať tak, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V 56. bode rozsudku Súdny dvor konštatoval, že poškodené osoby pri svojom nároku sa opierajú o § 11 Občianskeho zákonníka, teda majú oporu vo vnútroštátnom práve. V 57. bode rozsudku sa uvádza, že tento záver nemôže spochybniť ani okolnosť predložená slovenskou vládou, podľa ktorej tieto paragrafy patria do tej časti českého i slovenského Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle týchto zákonníkov nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Citovaným rozsudkom Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že ak vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej

nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Súdny dvor súčasne upozornil, že i keď nerozhoduje vnútroštátny spor, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora, pričom týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci Drozdovs C-277/12, smernica rady 72/166/EHS a smernica rady 84/5/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

58. Za stavu, že právo Slovenskej republiky (jeho ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) umožňuje žalobcovi požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, je teda dôvodný záver, že takáto náhrada nemajetkovej ujmy, musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. Súd preto neuznal právnu argumentáciu žalovaného 3, že nie je pasívne legitimovaný na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku.

59. Súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017, podľa ktorého pre posúdenie otázky pasívnej legitimácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v Zákone o PZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda nie je možné vychádzať výlučne z gramatického výkladu, ale z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, nakoľko zodpovednostný zákon bol výsledkom transpozície smerníc EÚ a komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu. Najvyšší súd zároveň poukázal na uznesenie ÚS III. ÚS 666/2016, podľa ktorého pojem „škoda" použitý v zákone č. 381/2001 <I.> Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Najvyšší súd konštatoval, že takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitimácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi.

60. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/219/2017 zo dňa 27.09.2018 vyslovil názor, že podľa názoru dovolacieho súdu označené rozhodnutia ESD C-22/12 vo veci Haasová a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016 (i rozhodnutia, na ktoré toto rozhodnutie odkazuje, t. j. III. ÚS 646/2015 a I. ÚS 206/2015), ako aj aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 1/2016, predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej legitimácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a sp. zn. 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazovala dovolateľka. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., t. j. odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vyššie uvedenej právnej otázke, a zároveň ani predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nevyriešenie tejto otázky v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

61. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že aj žalovaný v 3. rade je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

62. Na základe zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným 1, pri ktorej zomrela matka žalobcov 1 a 3 a manželka žalobcu 4, U. U., došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov 1, 3 a 4, nakoľko žalobcovia 1 a 4 stratili matku a žalobca 3 manželku, s ktorou tvorili harmonickú rodinu, pričom v dôsledku úmrtia U. U. došlo k nezvratnému ukončeniu tohto spolužitia. V danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromného a rodinného života žalobcov 1, 3 a 4 chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, bola narušená celistvosť ich rodiny, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmou, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné. Ochudobnenie žalobcov 1, 3 a 4 v citovej oblasti je nenapraviteľné a so vzniknutou ujmou sa budú vysporadúvať celý život. V danom prípade došlo protiprávnym konaním žalovaného 1 k najzávažnejšej forme zásahu do osobnostných práv žalobcov 1, 3 a 4, kedy žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca, nakoľko následky tohto zásahu sú trvalé, neodstrániteľné a nenapraviteľné. Je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom 1, 3 a 4 vznikla, by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú.

63. V danom prípade nie je potrebné preukazovať, že došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti žalobcov 1, 3 a 4 v spoločnosti, pretože to nie je obligatórnou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri zásahu do práva na ochranu osobnosti, spočívajúcom v narušení súkromného a rodinného života. Jediným predpokladom je, že primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nedostačujúce, následok spočívajúci v znížení vážnosti osoby v spoločnosti je v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedený len príkladmo a nevzťahuje sa na zásahy do súkromného alebo rodinného života fyzickej osoby. Neoprávnený zásah do práva na súkromie totiž nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby v spoločnosti. Porušenie práva na súkromie treba odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri neoprávnenom zásahu do súkromného a rodinného života je existencia závažnej ujmy, teda takej, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za značnú.

64. Žalovaní v konaní namietali výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je predmetom voľnej úvahy súdu. Súd pri svojom rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t.j. jednak zo závažnosti vzniknutej ujmy a jednak z okolností, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Súd zohľadnil aj to, že išlo o nedbanlivostný trestný čin žalovaného 1, ktorý žalobcom prostredníctvom právneho zástupcu zaslal ospravedlňujúci list a ponúkol im pomoc. V konaní nebolo preukázané a ani nikým tvrdené, spoluzavinenie U. U. na predmetnej dopravnej nehode. Pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal súd u každého zo žalobcov 1, 3 a 4 predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrti člena rodiny a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala. Žalobcovia 1, 3 a 4 s U. U. tvorili harmonickú rodinu, vzájomne si pomáhali, mali pekný vzťah, nebohá túto rodinu takpovediac stmeľovala. Smrťou U. U. došlo k nezvratnému ukončenou tohto spolužitia, bola narušená celistvosť tejto rodiny a bolo závažným spôsobom zasiahnuté do ich rodinného a súkromného života, pričom následky tohto zásahu sú trvalé, neodstrániteľné a nenapraviteľné.

65. Žalobkyňa 1 bola dcérou U. U.. Žalobkyňa 1 pri výsluchu uviedla, že taký vzťah, ako mala ona s matkou, má málokto, boli stále spolu. Po sobáši s manželom bývali u jej rodičov 8-9 rokov, následne si postavili dom oproti rodičom len aby bola blízko pri svojej mamičke. Na matku bola fixovaná, jej stratu nesie ťažko ona aj celá rodina. Žalobkyňa 1 s manželom nemali deti, preto takmer všetok čas trávila žalobkyňa 1 s matkou, nakoľko manžel pracoval v zahraničí. Žalobkyňa 1 sa so svojou matkou stretávala dennodenne, spolu varili, nakupovali, žalobkyňa 1 chodila s matkou k lekárom. Žalobkyňa 1 sa po nehode psychicky zrútila a v liečbe psychiatra je až dodnes, stále užíva lieky, aj na spanie. Keby nemala pri sebe manžela, tak celú túto situáciu nezvládne. Žalobkyňa 1 sa ani po troch rokoch nevyrovnala so smrťou matky a poznačilo to aj jej vzťah s manželom. Z výsluchu žalobkyne 1 mal súd preukázané, že trauma, ktorá žalobkyni 1 vznikla smrťou matky je neodstrániteľná z jej citového života, pričom náprava následkov podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nedostačujúca. Na druhej strane súd prihliadol

na skutočnosť, že v prípade žalobkyne 1 sa nejedná o maloletú dcéru odkázanú na starostlivosť a výchovu od svojej matky, ale o plnoletú dcéru, ktorá v čase nehody už nebývala s matkou v spoločnej domácnosti, bola vydatá a mala manžela, s ktorým bývala v spoločnej domácnosti. Žalobkyňa 1 s matkou neboli zároveň odkázané ani na vzájomnú starostlivosť, preto súd žalovaným 2 a 3 uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 20.000 eur, ktorá podľa názoru súdu zohľadňuje neodstrániteľný následok v podobe smrti matky a dôsledky, ktoré táto strata u žalobkyne 1 vyvolala, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov a takto určenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za primeranú (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/264/2013).

66. Žalobca 3 bol synom U. U.. Žalobca 3 pri výsluchu uviedol, že láska k jeho mamine sa nedá slovami popísať. Po smrti mamy sa im zmenil komplet celý život. Boli jedna krásna veľká rodina, neboli tri rodiny, sestra býva oproti rodičovskému domu a on kúpil dom vo vedľajšej uličke. Ich rodinu držala po kope mama. Žalobca 3 mal horšie detstvo, otec bol na neho v detstve veľmi prísny, mama ho pred ním zastávala, bol to anjel. Bola to jeho jediná opora, kde sa môže vyžalovať. Ani s manželkou si žalobca 3 tak nerozumie, ako si rozumel so svojou maminou. Otec bol na neho zlý, tvrdý, mamina bola jeho kamarátka. Narodil sa mu pred 9 mesiacmi synček, ktorého si mamina veľmi priala, preto ho trápi, že jeho syn už nezažije svoju babku. Vedie ho k tomu, aby vedel, čo to bolo za ženu, chodí s ním aj na cintorín. Mrzí ho, že sa ho nedožila, keď si ho takto priala. Teraz to je celé zle. Predtým bola rodina kompletná, chodili spolu na dovolenky, lyžovať. Žalovaný mu zobral nielen maminu, ale celú rodinu. Sestra teraz s nimi nemôže chodiť lyžovať. U rodičov boli stále, teraz sa rodičovskému domu vyhýba z toho hľadiska, že jeho tato je odvtedy odpísaný človek. Žalobca 3 stratil sestru čo sa týka normálneho života. Vyhýba sa rodičovskému domu, lebo nepočuje od otca nič iné len plač a spomienky na to, ako to bolo. Je to pre neho deprimujúce. Otec to rieši tým svojím spôsobom, upíja sa k smrti. Ten človek im pochová aj otca vďaka tomu, že im zobral maminu. Otec sa trápi neskutočne, s mamou žil od 17. rokov. Mladšia dcéra je celá babka, pripomína mu ju, je to pekné. Jeho dcéry mali s babkou fantastický vzťah, chodievali spolu na nákupy, na vianočné trhy. Oni boli jeden celok, neboli to tri rodiny, teraz je to všetko o ničom. Výsluchom žalobcu 3 bolo preukázané, že trauma, ktorá žalobcovi 3 vznikla smrťou matky je neodstrániteľná z jeho citového života, pričom náprava následkov podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nedostačujúca. Na druhej strane rovnako ako pri žalobkyni 1 súd prihliadol na skutočnosť, že v prípade žalobcu 3 sa nejedná o maloletého syna odkázaného na starostlivosť a výchovu od svojej matky, ale o plnoletého syna, ktorý v čase nehody už nebýval s matkou v spoločnej domácnosti ani sa s ňou denne nestretával, mal vlastnú rodinu a s matkou už neboli odkázaný na vzájomnú starostlivosť, preto súd žalovaným 2 a 3 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur, ktorá podľa názoru súdu zohľadňuje neodstrániteľný následok v podobe smrti matky a dôsledky, ktoré táto strata u žalobcu 3 vyvolala, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov a takto určenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za primeranú, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov a takto určenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú (rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5C/351/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/470/2014).

67. Žalobca 4 bol manželom U. U.. Pri výsluchu uviedol, že manželstvo uzavreli keď mal žalobca XX rokov a U. U. XX rokov. Ako manželia spolu prežili 40 rokov a žalobca 4 manželku miloval celý život. Manželia spolu vychovali dve deti, ktoré sa starajú o svoje rodiny a teraz ešte aj o neho. Spolu postavili dom, odtŕhali si od úst, nabrali pôžičky, ktoré spoločne splatili a keď im malo byť lepšie, stalo sa toto. Žalobca 4 od dopravnej nehody nežije, hreší a pije. Žalovaný 1 mu zabil manželku, ktorá bola podľa neho najlepšia a najkrajšia. V tom okamihu zabil aj žalobcu 4. Žalobca 4 túži po pomste. Žalobca teraz žije v dome sám, všetko musí robiť sám. Manželka žalobcovi 4 veľmi chýba, stále na ňu myslí a stále sa s ňou rozpráva. Keďže mu manželka neodpovedá, žalobca 4 si odpovedá sám. Žalobca 4 strašne potrebuje tú ženu, bola strašne dobrá, chýba mu na každom kroku. Tri roky je to hrozné a bude to navždy hrozné. Miloval ju, mal ju rád. Žalobca 4 ostal ako bez ruky a bez nohy, manželka sa starala o všetko. Vždy všetko robili spolu, aj všade chodili spolu. Žalobca 4 nemôže v noci spávať, stále je hore a myslí na ňu, rozpráva sa s ňou. Nič ho na tomto svete už nebaví, ona bola jeho všetkým. Mohol sa o ňu oprieť a teraz nemá nikoho. Žalobkyňa 1 pri svojom výsluchu potvrdila, že žalobca 4 žije v dome sám, je smutný a trúchli. Žalobca 3 pri výsluchu potvrdil, že žalobca 4 sa neskutočne trápi, stále plače a upíja sa k smrti. Z výsluchu žalobcu 4 mal súd preukázané, že trauma, ktorá žalobcovi 4 vznikla smrťou manželky, je neodstrániteľná z jeho citového života, pričom náprava následkov podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nedostačujúca. Súd preto žalovaným 2 a 3 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 sumu 30.000 eur, ktorá podľa názoru súdu zohľadňuje neodstrániteľný následok v podobe smrti manželky a dôsledky, ktoré táto strata u žalobcu 4 vyvolala, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov

a takto určenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za primeranú, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov a takto určenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú (rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 2C/61/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/116/2013).

68. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcov v 1., 3. a 4. rade ako nedôvodnú zamietol.

69. Ustanovenia § 132 CSP zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť strán označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Iniciatíva pri predkladaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

70. Súd žalobu žalobcu 2, ktorý sa voči žalovaným domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady ušlého zisku, zamietol ako nedôvodnú. V konaní bolo nesporné, že žalobca 2 bol zaťom nebohej U. U., nebol jej príbuzným v priamom ani pobočnom rade, v čase dopravnej nehody nežil s nebohou v spoločnej domácnosti, posledné dva roky pracoval v zahraničí. Žalobca 2 súdu nepreukázal (a ani netvrdil), že mal so svokrou tak výnimočný vzťah, resp. že by si boli tak blízki, že jej smrť mu spôsobila neodčiniteľný zásah do jeho osobnostných práv. Žalobca 2 pri výsluchu uviedol, že nemajetkovú ujmu si neuplatňuje vo vzťahu k svokre, ale vo vzťahu jeho a jeho manželky, teda za to, ako sa mu po dopravnej nehode zmenil život, keďže po dopravnej nehode už s manželkou nemôže určité činnosti vykonávať a naopak, určité povinnosti musí vykonávať namiesto nej. Žalobca 2 je obmedzovaný, manželka je iná, sú nešťastní. Žalobca 2 prišiel o šťastie a rodinnú pohodu.

71. Žalovaní v konaní namietali neexistenciu príčinnej súvislosti nároku nemajetkovej ujmy žalobcu 2 s protiprávnym konaním žalovaného 1. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 2Cdo 292/2006). Príčinou vzniku škody zároveň nie je skutočnosť, ktorá sama je už následkom. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite.

72. Protiprávne konanie žalovaného 1 nebolo príčinou, ktorá priamo spôsobila žalobcovi 2 ním tvrdenú nemajetkovú ujmu. Vzťah príčiny a následku v danom prípade je prerušený; sprostredkovaný, resp. odvodený od zmeny života jeho manželky a od jej obmedzení. Vzhľadom na uvedené žalobca 2 v konaní nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného 1 a nemajetkovou ujmou žalobcu, preto súd žalobu žalobcu 2 o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

73. Žalobca 2 sa zároveň domáhal aj náhrady ušlého zisku vo výške 28.405 eur spočívajúcej v strate na zárobku, ktorého sa musel vzdať z dôvodu, že sa trinásť mesiacov staral o manželku, z ktorého dôvodu musel ukončiť pracovný pomer u zamestnávateľa v zahraničí, ktorý nárok žalovaný rozporovali z rovnakých dôvodov ako jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

74. Ako už bolo uvedené, na vznik zodpovednosti za škodu sa vyžaduje naplnenie nasledovných predpokladov: 1. porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, 4. zavinenie. Všetky štyri predpoklady vzniku zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Všeobecná zodpovednosť je založená na princípe zodpovednosti za predpokladané zavinenie, to znamená, že poškodený musí preukázať, že došlo k porušeniu právnej povinnosti a že škoda a jej výška sú v príčinnej súvislosti s týmto porušením. Škodca musí preukázať, že na škode z porušenia právnej povinnosti nenesie vinu. Škoda je pritom chápaná ako ujma, ktorá sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, a je nahraditeľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Z hľadiska rozsahu náhrady škody z ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu sa považuje škoda,

ktorá sa prejaví v zmenšení majetku poškodeného. Skutočná škoda tak predstavuje rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Nejde pritom iba o škodu spôsobenú na veciach, ide tiež o škodu, ktorú poškodený utrpel na iných majetkových právach. Ušlý zisk, resp. to, čo poškodenému ušlo predstavuje ujmu spočívajúcu v tom, že u neho nedôjde v dôsledku protiprávneho konania alebo škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. V tejto súvislosti súd uvádza, že nestačí iba pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného. Poškodený musí v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať aj to, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti.

75. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že medzi protiprávnym konaním žalobcu 1 a ušlým ziskom žalobcu 2 nie je priama príčinná súvislosť. Ukončenie pracovného pomeru žalobcu 2 u jeho zamestnávateľa v zahraničí bolo výsledkom rozhodnutia žalobcu 2, nie následkom porušenia právnej povinnosti žalovaného 1. Žalobca 2 na preukázanie výšky ušlého zisku síce predložil mzdové listy preukazujúce výšku jeho príjmu dosahovaného u zamestnávateľa za obdobie od 1.1. do 31.12.2014, od 1.1. do 28.2.2015, od 2.3. do 7.9.2015, avšak dôkaz o tom, z akého dôvodu, z koho iniciatívy, resp. akým spôsobom bol ukončený tento pracovný pomer v konaní nepredložil. Žalobca 2 teda nepreukázal ani len to, že pracovný pomer u zamestnávateľa ukončil výlučne z dôvodu, že sa musel starať o manželku, resp. že starostlivosť o ňu nebolo možné zabezpečiť iným spôsobom, preto súd nepovažoval za preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaným 1 a ušlým ziskom vzniknutým žalobcovi z dôvodu ukončenia pracovného pomeru u zamestnávateľa. Žalobca 2 nepreukázal ani to, že v danom období nemal žiadny príjem, že nepoberal žiadne štátne sociálne dávky. Žalobca 2 tak neuniesol dôkazné bremeno, z ktorého dôvodu súd jeho žalobu o náhradu ušlého zisku ako nedôvodnú zamietol.

76. V prípade plurality zodpovedných subjektov na náhradu nemajetkovej ujmy, ak poškodení mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči zodpovednému subjektu a na totožné plnenie súčasne nárok z iného dôvodu proti poisťovateľovi a proti prevádzateľovi vozidla, nebolo možné uložiť žalovaným povinnosť solidárneho plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 499/2002, sp. zn. 25 Cdo 2464/2000). Poškodený má neobmedzený priamy nárok na plnenie voči poistiteľovi a môže priamo od neho požadovať náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň si môže uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú prevádzkou motorového vozidla aj od poisteného, resp. škodcu. Môže svoj nárok uplatniť buď samostatne voči každému, alebo spoločne žiadať plnenie aj proti poistiteľovi aj proti poistenému, resp. škodcovi, pričom plnenie môže dostať len raz, preto poškodený má nárok na plnenie proti dvom subjektom, avšak z iného právneho dôvodu. Žalovaní 2 a 3 potom majú postavenie samostatných spoločníkov, nevzniká medzi nimi solidarita a jedným rozhodnutím môže byť každý z nich zaviazaný na splnenie celého dlhu, avšak vo výroku rozhodnutia musí byť vymedzený ich vzájomný vzťah tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého, preto súd žalovaným 2 a 3 uložil povinnosť zaplatiť dlžnú sumu tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

77. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

78. Súd uložil žalovaným 2 a 3 povinnosť zaplatiť žalobcom 1, 3 a 4 náhradu nemajetkovej ujmy v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že túto dlhšiu lehotu na plnenie žiadali uložiť žalovaným vo svojej žalobe samotní žalobcovia a súd uloženie takejto dlhšej lehoty vzhľadom na výšku priznaných súm považoval za dôvodné.

79. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

80. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

81. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

82. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

83. O náhrade trov konania o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne 1 rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa 1 má voči žalovaným 2 a 3 nárok na náhradu trov konania o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 95 % s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, nakoľko zastavenie konania v časti 38.304 eur zavinil žalovaný 3, keď dlžnú sumu uhradil po podaní žaloby a vo zvyšnej časti zavinila zastavenie konania žalobkyňa 1, ktorá vo zvyšnej časti 964,40 eur na žalobe netrvala, preto podľa pomeru zavinenia (97,5 % - 2,5 %) má žalobkyňa voči žalovaným 2 a 3 nárok na náhradu trov konania o zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 95 %.

84. O náhrade trov konania žalobcov 1, 3 a 4 rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu tak, že žalobcovia 1, 3. a 4, ktorí boli v konaní úspešní, majú voči žalovaným 2 a 3 nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobcovia 1, 3. a 4 boli voči žalovaným 2 a 3 plne procesne úspešní v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko úspech mali čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto ich nároku, závisela výučne od úvahy súdu, ktorú žalobcovia 1, 3. a 4 nemohli nijako predvídať, preto majú žalobcovia 1, 3 a 4 voči žalovaným 2 a 3 nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

85. O náhrade trov konania žalovaného 1 rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu tak, že žalovaný 1, ktorý bol v konaní plne úspešný, keď súd žalobu žalobcov voči nemu zamietol, má voči žalobcom v 1., 2., 3. a 4. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedným z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalobcov.

86. O náhrade trov konania žalovaných 2 a 3 voči žalobcovi 2 rozhodol súd podľa § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu tak, že žalovaní 2 a 3, ktorí bol v konaní voči žalobcovi 2 plne úspešný, keď súd žalobu žalobcu 2 voči nim zamietol, majú voči žalobcovi v 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jednému z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť žalobcu v 2. rade voči druhému žalovanému.

87. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.